

HOLGER NILSSON

*När kommer
Jesus?*



semnos
förlag

www.semnos.com

Fler aktuella böcker av Holger Nilsson:
Flammor – 99 artiklar från 33 årgångar
Två män i en gammal by
Dags att vakna upp
Han och hon

Samtliga utgivna på Semnos Förlag

Bibelorden är hämtade från Svenska Folkbibeln där ej annat anges

NÄR KOMMER JESUS?
Holger Nilsson

Copyright © 2019 Holger Nilsson och
Semnos Förlag, Björkgatan 9, 331 51 VÄRNAMO

Tryck: Danmark 2019
ISBN: 978-91-88771-53-7

INNEHÅLL

FÖRORD	5
KAPITEL ETT	
<i>Kommer Jesus i vår generation?</i>	7
KAPITEL TVÅ	
<i>Profetior om tidpunkten för Jesu födelse</i>	15
KAPITEL TRE	
<i>I skarven mellan två tidsepoker</i>	25
KAPITEL FYRA	
<i>Vedermödan och uppräckandet</i>	33
KAPITEL FEM	
<i>Uppräckandet och återkomsten</i>	41
KAPITEL SEX	
<i>Israel – det stora tidstecknet</i>	49
KAPITEL SJU	
<i>Profetiskt perspektiv på Israel</i>	57
KAPITEL ÅTTA	
<i>Den stora vedermödan</i>	65
KAPITEL NIO	
<i>I himlen eller på jorden?</i>	73
KAPITEL TIO	
<i>Tron på uppräckandet</i>	81
KAPITEL ELVA	
<i>Några missuppfattningar</i>	91
KAPITEL TOLV	
<i>Förändrat synsätt på Jesu återkomst</i>	101
KAPITEL TRETTON	
<i>Väntan på Jesu återkomst</i>	115
KAPITEL FJORTON	
<i>Hur har det kunnat bli så här?</i>	123
KAPITEL FEMTON	
<i>En väckande uppenbarelse</i>	131
EFTERORD	135

FÖRORD

Har den svenska kristenheten gått från att vara en vaken och väntande skara – till en sovande sådan?

Tidigare väntade man att Jesus kunde komma när som helst – nu menar många att vissa händelser först måste äga rum, innan Jesus kan komma, och därför kan vi inte vänta honom precis nu.

Hur har det blivit så här? Det är en av frågorna som denna bok ställer. Boken vill också vara ett redskap för en förändring, eftersom det är min övertygelse att en sådan är nödvändig.

Det handlar inte om att spekulera om framtiden utan om att ha insikt i det profetiska ordet. Det ger ett intressant perspektiv på vår tid och berikar livet.

Avsikten med denna bok, är att väcka upp intresset och förståelsen för vad Bibelns profetior har att säga om vår tid. Det perspektivet ger en verklig drivkraft att engagera sig ännu mer för Guds rikes utbredande, innan tiden har runnit ifrån oss. Vi behöver vaka, verka och bedja medan vi väntar på Jesu återkomst.

Holger Nilsson

KAPITEL ETT

Kommer Jesus i vår generation?

När kommer Jesus? Detta är en fråga som många ställt sig genom åren. Därför är det så viktigt att aktualisera den och se om det är möjligt att få vägledning och klarhet i frågan.

Det första som vi då inser är att det inte går att fastställa någon bestämd tidpunkt för denna händelse, vilket de flesta känner till. Frågan i rubriken är ändå inte fel ställd eftersom det finns vissa riktmärken som ger oss en klar uppfattning om i vilken tid som Jesu tillkommelse kan förväntas ske. Vi ska ta upp bibelställen som inte anger exakt tidpunkt, men som ändå ger oss något att utgå ifrån.

Det finns de som avfärdar alla tankar om att Bibeln ger antydningar om när tiden för Jesu återkomst är inne. Det bibelord som oftast citeras i det sammanhanget är detta: ”Men den dagen eller stunden känner ingen: inte

himlens änglar, inte ens Sonen, ingen utom Fadern.” (Matt 24:36).

Många hänvisar rutinmässigt till detta bibelord för att överhuvudtaget slippa att reflektera vidare över frågan. Även många som inte räknar sig som troende verkar känna till detta ord och använder det för att avfärda vidare diskussion om Jesu återkomst.

Låt oss därför först se lite närmare på vad just den här versen säger. Vi läste just: ”...den dagen eller stunden känner ingen”. Som vi ser så handlar det om vilken dag detta sker. Här fastslås att det har vi ingen kunskap om och därför ska vi inte spekulera om den specifika dagen.

Efter att det har talats om ”dagen”, så nämns också ”stunden”. Med det menas en än mer preciserad tid, än dagen och den är naturligtvis också omöjlig att känna till. Den slutsats vi alltså kan dra av Jesu uttalande i denna vers, är av vi inte kan veta exakt när han kommer tillbaka.

Detta är det som faktiskt sägs i denna bibelvers, och att utifrån den sedan dra slutsatsen att vi inte kan få någon vägledning alls om tiden för Jesu återkomst, blir helt fel.

Det är nämligen inte det Jesus säger i detta sammanhang, utan faktiskt tvärtom! Vi behöver bara gå tillbaka tre versar i samma kapitel för att konstatera vad Jesus säger då han talar om sig själv och tidpunkten för sin återkomst: ”På samma sätt vet ni, när ni ser allt detta, att han är nära och står för dörren.” (Matt. 24:33).

Lägg märke till uttrycket ”vet ni”. Följaktligen kan

vi ha vetskap om att tidpunkten för Jesu återkomst är nära. Detta kanske förvånar en del, men det är faktiskt vad Jesus själv säger.

Vi ska i denna bok titta lite närmare på hur det kan vara möjligt att veta att tiden då Jesus kommer tillbaka är nära förestående. Det Jesus säger är att vi inte kan veta något om den mer preciserade tiden för denna händelse. Men däremot kan vi i ett större perspektiv förstå när tiden är aktuell för hans återkomst.

Detta är ett logiskt sätt att se på denna händelse, utifrån de tidstecken som finns angivna i bibelordet. Dessa tidstecken är ju tecken på i vilken tid som Jesu återkomst kan tänkas inträffa. Det skulle vara meningslöst att dessa tidstecken fanns med i Bibeln, om de inte hade den uppgiften. Nu finns de där och genom att ta till oss dem kan vi ana att vi lever nära Jesu återkomst.

Det är viktigt att ta vara på de tecken som finns och låta dem vägleda för oss. Att förkasta tidstecken på grund av att det under årens lopp funnits många vidlyftiga spekulationer omkring dem, är som att slänga ut barnet med badvattnet.

Det Jesus vill betona är att de som är andligt vakna, kan förstå när tidpunkten för hans återkomst är nära. Det förstår vi utifrån Luk. 21:28: ”Men när det här börjar hända, så räta på er och lyft era huvuden, för er befrielse närmar sig.” Här kan vi alltså se att Jesu återkomst inte behöver komma helt överraskande för dem som väntar på den. Jesus har nämligen i verserna innan angivit några händelser som föregår hans tillkommelse.

De som tar vara på Jesu undervisning och de tecken han angett för sin återkomst, har fått en god vägledning. Av sammanhanget framgår att när de tecken Jesus talar om börjar ske då är det dags att, som Jesus bildligt talat uttrycker det, ”räta på er och lyfta upp era huvuden”. Av det kan vi förstå att det finns vägledning att få inför Jesu återkomst och när den kan väntas inträffa.

Vi ska återvända till det bibelsammanhang vi tidigare hänvisat till: ”På samma sätt vet ni, när ni ser allt detta, att han är nära och står för dörren.” (Matt. 24:33). Då Jesus säger ”vet ni” och sedan fortsätter direkt med att säga: ”när ni ser detta”, då är frågan hur detta kan gå till.

I versen före säger Jesus: ”Lär av en jämförelse med fikonsträdet. Redan när kvisten blir mjuk och bladen spricker ut vet ni att sommaren är nära.” (Matt. 24:32). Av versarna i sammahaget framgår att det handlar om Jesu tillkommelse.

Jesus ger en liknelse, en jämförelse med fikonsträdet; när folket såg de tecknen visste de att sommaren var nära. Den enkla bilden använder Jesus, för att visa på de tecken som skulle ge klarhet om när hans återkomst kunde förväntas.

Det är ingen slump att Jesus använder fikonsträdet som en bild. De som lyssnade till honom hade det som vi kallar för Gamla Testamentet att tillgå. I dessa skrifter finns undervisning om vad fikonsträdet står som bild för. De som lyssnade till Jesus, förstod vad han syftade till och det behöver vi också göra.

Vi behöver gå till Gamla testamentet för att finna

gåtans lösning. Där läser vi hos profeten Hosea: ”Som druvor i öknen fann jag Israel, som förstlingsfrukter på fikonsträdet när det börjar bära frukt såg jag era fäder. Men de gick till Baal-Peor och invigde sig åt skammens gud, och de blev lika vidriga som den de älskade.” (Hosea 9:10).

Här talas det om fikonsträdet, och Herren talar genom profeten om fikonsträdets förstlingsfrukter och att han såg Israels fäder som dessa. Bilden av fikonsträdet var alltså något som handlade om Israels folk och deras härstamning.

Ytterligare ett bibelord tar vi med för att se kopplingen mellan judarna och bilden av fikonsträdet: ”De har ödelagt min vinstock och förstört mitt fikonsträd, skalat dem nakna och kastat bort barken, lämnat grenarna vita.” (Joel 1:7).

Här talar Herren och visar på hur fiender har förstört hans fikonsträd och av sammanhanget ser vi att det handlar om Israel. Gud talar alltså om ”mitt fikonsträd” och bekräftar därmed det som vi läser om i GT, att Gud utvalde det judiska folket för att vara bärare av uppenbarelse från Honom. Till det folket sände Gud också sina profeter.

Med den bakgrunden kan vi förstå att när Jesus nämner fikonsträdet i sin liknelse, så tänker han på Israel. Jesus talar alltså om att när något börjar hända med Israels folk, så ”vet ni att han är nära” (Matt. 24:33). Han fortsätter i den följande versen: ”Jag säger er sanningen: Det här släktet ska inte förgå förrän allt detta

sker.” (Matt 24:34).

Vad menar Jesus begreppet ”släkte”? När vi läser en svensk översättning, är det lätt att vi kopplar det till att det handlar om judarna som folk; alltså att judarna inte ska förgå, förrän Jesus kommer tillbaka.

För att få en bredare bild av ordet ”släkte” behöver vi gå in i grundtexten. Vi finner då att det grekiska ordet är *genéa*. I Studiebibeln, med Toralf Gilbrant som huvudredaktör, finner vi följande förklaring till detta grekiska ord: ”Släktled, generation, härkomst, efterkommande”.

Vi citerar också utläggningen som finns i Studiebibeln, angående detta grekiska ord: ”Det feminina substantivet *genéa* (besläktat med *gínomai*) står för tillblivelse eller födsel; och, ut ifrån detta, för det som är fött, en familj eller släkt. Termen får därigenom betydelsen generation, de successiva släktleden i en härstamning.

I den senare betydelsen, släktled, är *genéa* övervägande och kanske uteslutande använt i NT. I Jesu släkttavla används ordet så, Matt.1:17. I sitt stora eskatologiska tal säger Jesus att detta ’släkte’(*genéa*) ska inte förgå förrän all detta händer’, Matt. 24:34. Också här ser ordet ut att stå för generation. I så fall måste Jesu ord betyda att sluttidens stora händelser kommer att äga rum inom ramen för en generations livstid. Jmf. med det maskulina substantivet *génos* (nr 961), som i NT bara verkar vara använt om släkt och familj.” Slut citat Studiebibeln.

I denna kommentar framhålls alltså att ordet ”*genéa*” borde översättas med ”generation”. I den svenska

översättning som vi hämtar bibelcitaten ifrån, Svenska Folkbibeln, är ordet översatt med ”släkte”. Men det borde nog ha stått ”generation”. Det är också så man kan finna det översatt i en rad engelskspråkiga översättningar. Reformationsbibeln har i sin översättning ”denna generation”.

Studiebibeln tillägger denna kommentar: ”I så fall måste Jesu ord betyda att sluttidens stora händelser kommer att äga rum inom ramen för en generations livstid.”

Mycket tyder också på att vi lever i den tid där ”sluttidens stora händelser” sker och kommer att hända. Vi har också tidigare sett, att den generation som är kopplad till den som Jesus talar om, är den generation som ser ”fikonsträdet” (Israel) ”spricka ut” som Jesus säger. I den generationen kan vi veta att Jesus är nära. Det Jesus talar om skulle alltså kunna begränsas till att ske *innan denna generation dör ut*. Detta skulle man faktiskt kunna läsa in i vad Jesus säger, och det är inte långsökta att göra det, med utgångspunkt från hans undervisning.

Vi vet att staten Israel grundades 1948 och alltsedan dess har den blomstrat mer och mer. Skulle vi utifrån det resonemanget alltså kunna tänka oss att den generation som levde 1948 inte kommer att dö ut innan Jesus kommer? Ja, frågan är värd att ställa och det finns bibelutläggare världen över som ser och förstår sammanhanget på detta sätt. Kan vi ta detta till oss och vad innebär det för vår syn på vår tid och Jesu återkomst?

KAPITEL TVÅ

Profetior om tidpunkten för Jesu födelse

I denna bok är huvudtemat att Jesus kommer tillbaka. För 2000 år sedan kom han första gången till jorden och föddes då i Betlehem. Var tiden för den händelsen profetiskt förutsagd? *Om* den var det, kan det väl vara troligt att det förhåller sig likadant med hans andra kommande. Vi ska därför se närmare på detta och i detta kapitel studera de tecken som vittnade om att tiden var inne för världens frälsare att födas. Gud hade fastställt tiden för detta och när tiden hade framskridit till den punkten i världshistorien föddes Jesus. ”Men när tiden var fullbordad sände Gud sin son”. Gal. 4:4.

Gud hade redan efter syndafallet lovat de första människorna att en frälsare skulle komma och besegra den djävul som förfört dem: ”Jag ska sätta fiendskap mellan dig och kvinnan och mellan din avkomma och

hennes avkomma. Han ska krossa ditt huvud och du ska hugga honom i hälen”. (1 Mos. 3:15). Denna bibelvers är den första av alla beskrivningar som finns i GT om den kommande frälsaren.

Det finns inte mindre än 333 profetior i GT som beskriver den utlovade Messias. Alla dessa profetior har fått sin uppfyllelse i Jesus. Hur sannolikt skulle det vara att profetierna skulle stämma på just Jesus om det bara varit slumpen som avgjort detta? Det fanns en artikel i *Science Speaks* 1963, av vetenskapsmannen och matematikern Peter Stoner, där han behandlar just denna fråga.

Stoner samarbetade med 600 studenter, som han gav uppgiften att bedöma sannolikheten för att Bibelns profetior skulle uppfyllas. Studenterna uppmanades att vara mycket återhållsamma i sina uppskattningar. Stoner bad studenterna beräkna sannolikheten för att åtta av Bibelns profetior, som beskrev den kommande Messias, skulle av en tillfällighet ha fått sin uppfyllelse just på Jesus.

Profetierna var följande: Mika 5:2, Mal. 3:1, Sak. 9:9, Sak. 13:6, Sak. 11:12, Sak. 11:13, Jes. 53:7 och Ps. 22:17. Läs gärna dessa förutsägelser, som samtliga fick sin uppfyllelse i Jesus Kristus. Stoner fastslår det resultat som framkom genom sannolikhetsberäkningarna, vilket var 1 på 100 000 000 000 000 000. Det betyder att det var en chans på detta stora tal, att någon levande person skulle uppfylla alla dessa åtta profetior ensam.

Stoner gav följande illustration av hur stor sannolikheten kan vara, för att en enda person skulle uppfylla

alla dessa åtta förutsägelser ”Anta att vi tar 100 000 000 000 000 000 silverdollar och lägger dem på Texas yta. Det skulle täcka hela staten två fot (60 cm) djupt. Markera nu en av dessa silverdollar och rör om hela mängden grundligt, över hela staten. Bind för ögonen på en människa och säg till den att han kan fara vart som helst han önskar, men han måste plocka upp en silverdollar och säga att den är den rätta.

Vilken chans skulle denne ha att få tag i den rätta? Just samma chans skulle profeterna haft att skriva dessa åtta profetior och få dem alla uppfyllda på en enda människa, från deras dagar till den nuvarande tiden, om de skrev dem efter deras egen visdom.

Nu var dessa profetior antingen givna genom inspiration från Gud eller att profeterna skrev dem som de trodde de skulle bli. I sådana fall skulle profeterna ha bara 1 chans på 100 000 000 000 000 000 att få dem att bli uppfyllda i en människa, men all fick sin uppfyllelse i Kristus.” Så långt Peter Stoner.

Denna beräkning visar ändå bara på uppfyllelsen av åtta av alla de många profetiorna i GT. Det är uteslutet att någon annan än Jesus skulle kunna uppfylla alla GT:s profetior om den kommande frälsaren!

Vi ska nu titta lite närmare på de profetior som finns angående tiden, vid vilken frälsaren skulle födas. I 1 Mos. 49:10 sägs: ”Spiran ska inte vika från Juda, inte härskarstaven från hans fötter, förrän han som den tillhör kommer och folken blir honom lydiga.”

Att detta är en profetia över Juda stam som inne-

håller löftet om den kommande Messias, är en vanlig uppfattning bland teologer. Enligt denna profetia skulle den kommande Messias komma innan spiran och härskarstaven hade tagits från Juda stam.

Vi kan konstatera att vid tiden för Jesu födelse så var Juda den stam som inte var förskingrad. Det norra riket, Israel och dess stammar, var sedan flera århundraden förskingrade. Vidare kan konstateras att Juda stam regerades av en kung, lydde under egna lagar och hade ett eget råd som utövade makt och myndighet.

Denna bild förändrades dock endast några år efter Jesu födelse. År 6 e. Kr. landsförvisades Juda regent Herodes Arkelaus och hans område, bland annat Judeen, blev en romersk provins. Det finns också en annan intressant observation som vi kan göra angående denna tid. Det är det faktum att romarna tog ifrån Stora rådet (Sanhedrin) rätten att verkställa dödsdom (detta hände år 7 e. Kr).

I samband med detta så gjorde rabbi Rakmon följande intressanta uttalande: ”Då Sanhedrins medlemmar märkte att de var fråntagna rätten till att råda över liv och död, greps de av en allmän bestörtning. De täckte sina huvuden med aska och sina kroppar med säcktyg och ropade: ”Ve oss, Juda spira har tagits ifrån oss och Messias är ännu inte kommen.”

Men Messias hade kommit! Jesus hade fötts några år tidigare, men det vara bara det att judarnas religiösa ledare inte visste om det! Av dessa exempel kan vi dra slutsatsen att profetian om den kommande Messias i

1 Mos. 49:10, måste gå i uppfyllelse vid tiden för Jesu födelse, vilket som vi sett även skedde.

Vi ska ta upp en annan profetia som visar på tiden för Messias kommande. Det är Mal. 3:1 som lyder: ”Se, jag ska sända min budbärare och han ska bereda vägen för mig. Och den Herre som ni söker ska plötsligt komma till sitt tempel, förbundets ängel som ni längtar efter.”

Profeten Malaki var den siste av GT:s profeter. Han profeterade om en budbärare som skulle bereda vägen för Herren. Judarna väntade på denne budbärare, vilken vi vet var Johannes Döparen. Jesus bekräftar att Malakis profetia uppfylldes av Johannes Döparen, när han säger om honom: ”Det är om honom det står skrivet: Se, jag sänder min budbärare framför dig, och han ska bereda vägen för dig.” (Matt. 11:10).

Vi kan även konstatera att av Malakis profetia framgår också att templet skulle finnas kvar vid Messias ankomst: ”...komma till sitt tempel”. Templet fanns på Jesu tid men ödelades år 70 e. Kr.

Vi ska ta med ytterligare en profetia som anger den tid när Messias skulle uppstå. Denna profetia är den som kan anses vara mest tydlig i sin förutsägelse. Vi hämtar den från Daniels bok: ”Sjuttio veckor är bestämda över ditt folk och över din heliga stad för att göra slut på överträdelse, försegla synder, försona skuld, föra fram en evig rättfärdighet, fullborda syn och profetia och smörja den Allraheligaste. Vet därför och förstå: Från den tid då ordet gick ut att Jerusalem skulle återställas och byggas upp till dess den Smorde Fursten kommer,

ska det gå sju veckor och sextiotvå veckor. Gator och vallgravar ska på nytt byggas upp, trots tider av svårigheter. Men efter de sextiotvå veckorna ska den Smorde förgöras, helt utblottad. Och staden och helgedomen ska förstöras av folket till en furste som kommer. Men slutet kommer som en störtflod. Intill änden ska det råda krig. Förödelse är fast besluten.” (Dan. 9:24-26).

Först kan nämnas att när det talas om ”den Smorde” här i texten, ska vi komma ihåg att det hebreiska ordet för Messias och det grekiska ordet för Kristus, båda betyder ”den Smorde”. När det gäller ordet ”veckor”, som förekommer i texten, så är det ordet ”*shabua*” i hebreiskan, vilket bokstavligen menas ”sju”. Judarna hade en tideräkning med årsveckor. När det alltså i texten står veckor så kan det enligt grundtexten läsas sju, och tas gånger antalet som anges. Profetian förutsäger först ”sju veckor” (sjuor, grundtext). Det talas alltså om sju sjuor, = 49 år, enligt beräkningen av årsveckor som var bekant för judarna.

Under den tiden skulle alltså: ”gator och vallgravar ska på nytt byggas upp, trots tider av svårigheter.” 49 år var också just den tid som det visade sig att det skulle ta att bygga upp Jerusalem. Sedan talas det om ”sextiotvå veckor” (”sjuor”, enligt grundtexten), alltså 62 gånger 7, vilket blir 434 år. Tillsammans med den först angivna tidsperioden på 49 år, läggs alltså 434 år, vilket då blir 483 år. Denna tid skulle räknas från ”det ordet gick ut att Jerusalem skulle återställas.”

Vi ska bara kort konstatera att de som skrivit om

detta och studerat denna profetia, har visat hur exakt denna profetia gick i uppfyllelse och den angivna tiden skulle visa sig stämma. Den profetiska tidsangivelsen, nedskriven i Daniels bok, löpte fram till tiden för Jesu död på korset. Det var också enligt profetian tiden då den Smorde skulle förgöras. Så exakt i tid beskrevs denna viktiga händelse av profeten Daniel redan på 500-talet f. Kr.

En annan tydlig profetia i de citerade verserna från Dan. 9, är profetian om Jerusalems förstörelse och tempellets ödeläggelse. I början av vers 26 läser vi: "... ska den Smorde förgöras, helt utblottad." Sedan står det: "Och staden och helgedomen ska förstöras av folket till en furste som kommer."

Detta fick också sin bokstavliga uppfyllelse när det romerska väldet, med sina härar under Titus ledning ödelade Jerusalem och templet år 70 e. Kr. Sammanfattningsvis kan vi konstatera att de olika profetiorna som vi har citerat från GT, pekar på en bestämd tidsperiod. Under denna tidsperiod föddes Jesus. Efter att Jesus fötts förändrades bilden. Spiran togs från Juda stam, templet ödelades, de 69 årsveckorna var till ända. Dessa olika tecken, som fanns angivna som vägledning i GT, är uppfyllda och har sedan dess inte stämt in på någon annan tid.

Det profetiska ordet ger vägledning för den som tar sig tid att studera det. Långt fler och tydliga profetior har vi faktiskt när det gäller Jesu andra tillkommelse. När det gäller Jesu andra tillkommelse så finns det totalt mer än

500 profetior i GT och NT som berör denna händelse.

Profetiorna, och tecknen som visar på Jesu andra tillkommelse, är alltså fler än de som talade om hans första kommande. Dessa tecken pekar på att vi nu lever i den tid, när vi kan räkna med att detta inträffar. Vi har ingen ursäkt för att påstå att vi inte kan få vägledning om detta.

Trots alla tidsteckens uppfyllelse i vår tid, är det alltså möjligt att missa budskapet om vad dessa tecken i tiden innebär. Ja, man kan till och med ha kunskap om vad bibelordet säger om detta och ändå vara oberörd och ointresserad. Så var det även vid Jesu första kommande till jorden. När Jesus hade fötts i Betlehem, så står det om Herodes: ”Och han samlade folkets alla överstepräster och skriftlärde och frågade ut dem, var Messias skulle födas. De svarade: ’I Betlehem i Judeen, ty så är skrivit genom profeten: Du Betlehem i Juda land, inte är du minst bland Juda furstar, ty från dig ska utgå en furste, som ska vara en herde för mitt folk Israel’.” (Matt. 2:4–6.)

Det framgår här klart att den tidens andliga ledare hade kännedom om profetian om var Messias skulle födas, men ändå missade de att ta emot honom i Betlehem. Det blev istället de vise männen från Östern som kom till Betlehem för att hylla den Messias som där var född. Själva satte den tidens skriftlärda sig inte i rörelse för att göra detsamma; de hade visserligen en förståndsmässig kunskap om profetiorna, men deras hjärtan var inte berörda och därför missade de denna stora händelse.

Må det inte vara så med vår tids andliga ledare och oss andra som lever i den generation, då tidstecknen tyder på att Jesu andra tillkommelse kan stå för dörren.

KAPITEL TRE

I skarven mellan två tidsepoker

I det förra kapitlet kunde vi konstatera att det finns bibelord som är vägledande för förståelsen om i vilken tid den väntade Messias skulle komma. Med tanke på detta var det beklagligt att de skriftlärde på Jesu tid var så blockerade av sina egna tankar, läror och uppfattningar, att man inte kunde förstå att Jesus var deras väntade Messias.

De förstod inte tidens tecken, vilket Jesus även anklagade dem för: ”Men han svarade dem: ’På kvällen säger ni: Det blir vackert väder, för himlen är röd. Och på morgonen: I dag blir det oväder, för himlen är röd och mulen. Himlens utseende förstår ni att tyda, men tidernas tecken kan ni inte tyda’.” (Matt. 16:2–3).

Det fanns dock några andra som förstod när Messias hade kommit, vi läser om dem i Luk. 2. Det var Simeon och Hanna. De var enkla och gudfruktiga människor

som levde vakande och väntande på Messias och de var ledda av den Helige Ande. Vi kan lära av deras exempel och i likhet med dem vara redo inför Messias ankomst; nu för andra gången.

Det är alltså fullt möjligt att genom den Helige Ande och Skriftens ord finna vägledning när det gäller att förstå tiden vi lever i och dess händelser. Vi ska citera ytterligare ett bibelord som kan vara vägledande i denna fråga: ”Men en sak får ni inte glömma, mina älskade: för Herren är en dag som tusen år och tusen år som en dag.” (2 Petr. 3:8). Denna vers är viktig att ha med för att få insikt i biblisk kronologi; en nyckel till att förstå profetiska tider.

Redan i 1 Mosebok har en del funnit vägledning, när det gäller biblisk kronologi. Vi läser där om hur Gud skapade världen på sex dagar, men vilade på den sjunde. Utifrån detta har vissa som studerat Bibeln hittat en fingervisning om tolkningen av bibliska tidsbegrepp. Olika perioder för världen, kan ses utifrån denna skapelsebeskrivning. Omvandlat till årtusenden skulle det alltså handla om 6 000 år + 1 000 år.

När det gäller den sista särskilda tiden på 1 000 år, se Upp. 20. Dessa 1 000 år förstår vi som en beskrivning på tusenårsriket eller fridsriket; den perioden regerar Jesus på jorden och allt är annorlunda, jämfört med hur det varit dessförinnan efter syndafallet. Här handlar det om biblisk kronologi och det finns såväl judar som kristna som ser på tiden utifrån denna utgångspunkt. För den kronologi som redovisas här är den utgångspunkten

grundläggande. Det betyder inte att jorden skapades för 6 000 år sedan.

Barnabasbrevet är en tidig kristen skrift från 100-talet e. Kr. och Barnabas räknas till de apostoliska fäderna. I denna skrift skriver Barnabas om skapelsedagarna: ”Ge akt barn vad det betyder: Han fulländade dem på sex dagar. Det utsäger att Herren på sextusen år fulländar allt. Ty en dag i dag är för honom tusen år. Alltså, barn, på sex dagar, det är på de sextusen åren allt ska fulländas. Och han vilade på den sjunde dagen. Det betyder: när hans son ska komma och göra en ände på den orättfärdiges tid och ska döma de gudlösa och förvandla solen, månen och stjärnorna, då ska han vila på den sjunde dagen.”

Vi ska se på hur en del ledande kristna har sett på detta. Redan under den första kristna tiden fanns det klara uppfattningar kring frågor om den yttersta tiden. Det visar skrifter skrivna av kristna ledare och kyrkofäder.

Irenaeus, född cirka 130 och död 202, var biskop i Lyon. Han skrev: ”På sex dagar skapades världen och på sex tusen år ska hon fullkomnas. Och det är i det sjunde årtusendet hon skall fullkomnas, sedan antikrist förut regerar 1260 dagar. Herren skall komma från himmelen i sin Faders härlighet, och då ska han kasta antikrist och dem som lyda honom i eldsjön, men de rättfärdiga ska han ge riket och den därtill hörande vilan eller sabbaten, den heliga sjunde dagen och så ska han fullborda det åt Abraham givna löftet.”

Cyprianus, född cirka 200 och död 258, var biskop

i Karthago och kyrkofäder. Han lärde, i likhet med Ireaneus, att världen ska äga bestånd i 6 000 år, och att allting ska fulländas i det sjunde årtusendet.

Lactantius, född cirka 250 och död 320, verkade som skriftställare och skrev i sin bok om de gudomliga institutionerna så här: "När sex tusen år äro fullkomnade, ska änden på tingens närvarande tillstånd inträffa. Då alla Guds verk fullbordades på sex dagar, så följer därav att världen skall förbliva i sitt närvarande tillstånd i sex eoner, det är sex tusen år, och då han efter att ha fullkomnat sina verk, vilade på den sjunde dagen och helgade den, så följer därav, att vid slutet av de sex tusen åren ska ondskan vara utrotad från jorden och rättfärdigheten ska vara rådande under de därpå följande tusen åren."

Nu är det inte bara kristna kyrkofäder som har det synsätt som här beskrivits, med tankar kring en kronologi där 6 000 år efterföljs av en sjunde tusenårig period. Detta synsätt finns också bland judarna och vi ska ge exempel på detta.

En rabbin, Baal Katturim, har sagt: "I första versen av Genesis första kapitel är de 6 000 år angivna, under vilka världen ska äga bestånd." Tillägas kan att hans synsätt grundas på att det hebreiska alfabetets första bokstav *alef*, förekommer sex gånger i den versen. Även andra lärda judar har det synsättet.

Vi ska också citera en annan rabbin vid namn Gedalia. Han sa: "Vid slutet av 6 000 år ska världen återställas i sitt förra skick och därefter ska det bli fullkomlig

sabbat.”

Talmud är näst efter Tanach (den hebreiska Bibeln) judendomens främsta skrift. Den består av Mishna och kommentaren till denna, Gemara. Från denna hämtar vi följande: ”Rabbi Ketina har sagt att i slutet av världens sex tusen år ska världen förvandlas och då ska det gå i fullbordan vad profeten säger: ’Herren allena ska var hög på den tiden’. (Jes. 2:17). Med detta vittnesbörd av Ketina överensstämmer även traditionen; ty lika som vart sjunde år är ett friår eller ett år av befrielse, så ska världens sjunde årtusende vara ett årtusende av befrielse, frälsning och salighet.”

Dessa uppgifter om judiskt betraktelsesätt har vi hämtat från boken *Kristi regering på jorden*, tryckt 1885. Det vi kan konstatera efter denna genomgång är att det finns ett synsätt inom såväl kristen som judisk tradition om en biblisk kronologi omfattande 6 000 år, samt därefter en efterföljande tidsrymd som omspannar ytterligare 1 000 år. Den sistnämnda perioden skiljer sig markant från de tidigare årtusendena. Detta synsätt och kronologi grundar sig alltså på skapelsedagarna som finns beskrivna i inledningen av 1 Mosebok.

Vi ska också ta med två andra bibelställen som kan ses i ljuset av det som är ämnet i detta kapitel. Vi hämtar ett från GT och ett från NT. Profeten Hosea säger: ”Kom, låt oss vända om till Herren! För han har rivit oss, han ska också hela oss. Han har slagit oss, han ska också förbinda oss. Efter två dagar gör han oss levande igen, på tredje dagen låter han oss uppstå, så att vi får

leva inför hans ansikte.” (Hosea 6:1–2).

Vi har också här perspektivet, att en dag är för Herren som tusen år. Det är också realistiskt att tänka så, då det uppenbarligen inte handlar om två dagar och en tredje vanlig dag. Men om vi däremot har perspektivet om en dag som är liktydig med ettusen år, så stämmer budskapet med den verklighet vi nu lever i.

Budskapet i Hoseas profetia handlar om judarna, vilka nu har upplevt en cirka tvåtusenårig förskingring utöver världen (diasporan). Denna tid har inneburit mycket lidande och förföljelse för det judiska folket. Det är först i vår tid som vi sett en förändring. Sedan 1948 har judarna sitt land Israel och de har nu fått liv och trygghet i sitt forna hemland.

Vi ska också se på ett bibelsammanhang från NT. Det är vid ett tillfälle då Jesus nås av budskapet att Herodes tänker döda honom. Svaret blir denna hälsning till Herodes: ”Gå och säg till den räven: Nu driver jag ut onda andar och botar sjuka i dag och i morgon, och på tredje dagen når jag mitt mål.” (Luk. 13:32).

Det vi kan se, är att Jesus verkar under två dagar, därefter säger han att han nått sitt mål. Också detta tal om två dagar och en tredje, stämmer väl med både Hoseas budskap och det som vi nu kan se har hänt utifrån ett tusenårsperspektiv på dessa dagar. Jesus har verkat genom sin församling i ungefär två tusen år och hans mål är att under den efterkommande tusenårsperioden upprätta ett jordiskt rike under tusen år, det som benämns som fridsriket eller tusenårsriket.

Det är med denna kronologi som grund som vi kan betrakta vår tid. Det har nu gått en period på två tusen år från Kristi födelse, vilket innebär att vi nu snart kan gå in i en ny och sista tusenårsperiod. Det är nu lite mer än 2 000 år sedan Jesus föddes och knappt 2 000 år sedan han dog på korset.

Vi menar inte att man kan fastställa något bestämt år för när en ny och annorlunda tusenårig period kommer att inträffa. Däremot förstår vi att vi befinner oss i en skarv mellan två tidsåldrar där detta snart kan ske. Ett sådant synsätt är utbrett bland många kristna lärare och teologer världen över. Kanske borde detta mer lyftas fram ännu mer i vårt land, för att ge ett bredare perspektiv på vår tid. Ett sådant synsätt ger både medvetenhet och en spännande förväntan av att något nytt är på gång, nämligen det tusenåriga fridsriket!

KAPITEL FYRA

Vedermödan och uppryckandet

I avslutningen av det förra kapitlet skrev vi om tusenårsriket och vi har även belyst Jesu återkomst. När Jesus kommer åter ska han upprätta det tusenåriga riket. Det är i det riket som Jesus regerar utifrån Jerusalem och sitter på Davids tron. Det brukar också kallas för fridsriket.

Ett av de bibelord där detta skildras är: ”Så ska herradömet bli stort och friden utan slut över Davids tron och hans rike. Det ska befästas och stödjas med rätt och rättfärdighet från nu och till evig tid. Herren Sebaots lidelse ska göra detta.” (Jes. 9:6). Då det gäller det tusenåriga riket, ett rike som varar i tusen år, kan vi läsa om det i Uppenbarelsebokens 20:e kapitel.

Utöver detta behöver vi också känna till att det kommer en tid som brukar benämnas ”vedermödan”. Detta ord förekommer inte i Svenska Folkbibeln eller Bibel 2000, där är ordet ersatt med ”lidande” eller ”nöd”.

Men i 1917 års översättning finns ordet ”vedermöda” med. En av de versar, där ordet finns med, är Matt. 24:21: ”Ty då ska det bliva ’en stor vedermöda, vars like icke har förekommit allt ifrån världens begynnelse intill nu’, ej heller någonsin ska förekomma.”

I fortsättningen kommer vi att använda uttrycket ”vedermöda”. Det är ett begrepp som många av dem som har studerat Bibeln, och frågorna kring den yttersta tiden, är välbekanta med. Vedermodans tid kommer att äga rum innan det tusenåriga riket inträder.

En sådan tid av nöd har aldrig tidigare förekommit i historien och aldrig mer ska någon sådan tid komma. Det handlar alltså om en unik period i mänsklighetens historia; en relativt kort tid, det handlar bara om några år.

Men trots att det är fråga om en kort tidsperiod, ges den en hel del utrymme i Bibeln. I huvudsak är det i Uppenbarelseboken denna tid beskrivs och den upptar en betydande del av Bibelns sista bok. Denna tidsperiod beskrivs nämligen från kapitel 6 fram till det 19:e kapitlet.

Att Uppenbarelseboken ger ett så stort utrymme åt en relativt kort tid, visar att den tiden har stor betydelse. Det handlar om en omvälvande tid, som världen aldrig tidigare har varit med om. Den tiden avslutar den kristna församlingens tid och den infaller innan det tusenåriga riket bryter in.

Mellan två tidsepoker, nämligen församlingens tid och det tusenåriga riket, äger alltså den tid som beskriver den stora nöden rum. Det är klart att det hade varit mer lockande att skriva enbart om församlingens tid och om

det tusenåriga riket, men det är omöjligt för oss att hoppa över undervisningen om den stora vedermödan. Detta på grund av att Bibeln innehåller en så stark skildring av denna tid. Vi har nämligen ingen rätt att utelämnat något av det som beskrivs i den Heliga Skrift.

Vi kan konstatera att församlingens tidsålder avslutas när Jesus kommer på himlens skyar och då uppstår en betydelsefull fråga: Sker detta innan vedermödan bryter ut eller kommer Guds universella församling genomgå denna svåra tid?

I denna fråga finns det olika uppfattningar och man kan finna bibelord till stöd för båda uppfattningarna, så frågan är inte helt enkel. Vi ska ändå inte kringgå denna fråga, då det är en av de mest aktuella frågorna när det gäller den yttersta tidens händelser.

Frågan finns bland alla kristna världen över och i den engelsktalande delen har man olika begrepp för detta. Man talar om "*pre-tribulation*" och "*post-tribulation*", det vill säga före vedermödan eller efter vedermödan. Det finns även en uppfattning att Jesus kan hämta hem sin församling från jorden i mitten av vedermödan. Även för detta finns det ett uttryck på engelska: "*mid-tribulation*". Med detta som bakgrund förstår vi att frågan inte är självklar och vi behöver ha respekt för de olika uppfattningarna.

Ett annat begrepp från Bibelns undervisning om Jesu andra tillkommelse, är "uppryckandet". Det som detta står för talar Jesus om i sitt avskedstal till lärjungarna: "Och om jag nu går bort och bereder plats för er, så ska

jag komma tillbaka och hämta er till mig, för att ni ska vara där jag är.” (Joh. 14:3).

Jesus ska alltså vid ett tillfälle hämta hem den troende skaran och det är i samband med detta som vi kommer in på begreppet ”uppryckandet”. I den text som framförallt behandlar detta, står det: ”När en befallning ljuder, en ärkeängels röst och en Guds basun, då ska Herren själv komma ner från himlen, och de som har dött i Kristus ska uppstå först. Därefter ska vi som lever och är kvar ryckas upp bland skyar tillsammans med dem för att möta Herren i rymden. Och så ska vi alltid vara hos Herren.” (1 Tess. 4:16-17).

Det ord som i denna text är översatt med ”ryckas upp”, är i den grekiska grundtexten ”*harpázo*”. Ordet förekommer på flera ställen och står för ett kraftfullt borttryckande. Det ordet används till exempel för att beskriva då Filippus rycktes bort av Anden från en plats till en annan (Apg. 8:39). Samma grekiska ord används också då Paulus beskriver hur han blev uppryckt till tredje himlen (2 Kor. 12:2).

Vi kan av detta förstå att det handlar om en övernaturlig förflyttning och som i Paulus fall, från jorden till det som han benämner ”tredje himlen”. Dessa bibelställen ger oss en fingervisning om vad som kommer att ske när de troende rycks upp och förs bort från jorden för att möta Herren.

För att vi ännu mer skall kunna se skillnaden mellan uppryckandet av de troende och då Jesus kommer igen för att upprätta riket, skall vi se mer på att det är

en skillnad mellan dessa båda tillfällen. Detta är väldigt viktigt och grundläggande för att vi skall förstå skillnaden mellan då Jesus hämtar hem sitt folk och då han kommer för att upprätta sitt rike.

För förståelsen av detta kan vi påminna oss om hur det var när Jesus upptogs till himlen. Detta är beskrivet i Apg. 1:9: ”När han hade sagt detta såg de hur han lyftes upp, och ett moln tog honom ur deras åsyn.” Vi ser här hur lärjungarna står och ser på denna himmelsfärd. Det säger oss att det sker relativt sakta eftersom de kan se den. Man kan kalla detta ett ”kungligt sakta upptagande”.

På samma sätt sker det när Jesus kommer och skall sätta sina fötter på Olivberget, samma plats varifrån han uppsteg till himlen. Det sker då så sakta att människor kan se honom komma. Det är det som är beskrivet i Matt. 24:24: ”Då ska Människosonens tecken synas på himlen, och jordens alla folk ska jämra sig när de ser Människosonen komma på himlens moln med stor makt och härlighet.”

Det finns ytterligare ett bibelord som vi ska ta med för att än mer belysa skillnaden mellan denna Jesu synliga återkomst och uppryckandet av de troende: ”Se, jag säger er en hemlighet: Vi ska inte alla insomna, men vi ska alla förvandlas, i ett nu, på ett ögonblick, vid den sista basunens ljud. Basunen ska ljuda och de döda ska uppstå odödliga, och vi ska förvandlas.” (1 Kor. 15:51-52).

Det rika innehållet i dessa två verser är mycket intressant och kan vara vägledande för den fråga som vi

nu behandlar. Det anges i texten att det sker ”i ett nu”. Det ord som finns i den grekiska grundtexten för detta är ordet ”*atomos*”. Det ordet betyder ”odelbar”. Det säger oss att den tid som detta beskriver är så snabb, att den inte kan delas in i mindre tid. Det sägs också att det sker ”på ett ögonblick” för att ange hur snabbt detta sker. Utifrån det uttrycket så vet vi att våra ögon blinkar snabbt, så snabbt att vi knappast lägger märke till det.

Även Jesus har i sin undervisning om händelserna kring hans återkomst, sagt så här: ”För som blixten går ut från öster och lyser ända bort i väster, så ska det vara när Människosonen kommer.” (Matt. 24: 27). Det beskrivs alltså även här som en mycket hastig händelse, liksom blixten lyser upp himlen mycket snabbt och överraskande.

Denna händelse sker så snabbt att det handlar om odelbar tid. Vid det tillfället hinner inte människor på jorden uppfatta vad som händer, vilket man tydligt gör i den händelse som Jesus själv beskriver, när han skall uppenbara sig och upprätta sitt rike.

När det gäller denna andra fasen av Jesu återkomst, så kan man se att den sker: ”Strax efter de dagarnas nöd”. Matt. 24:29. Vi har tidigare konstaterat att innan Jesus upprättar sitt rike kommer en stor nöd, en vedermöda, och av detta sammanhang framgår att Jesu synliga återkomst kommer att äga rum efter denna tid av nöd. Här finns ett starkt argument för att uppräckandet av de troende och Jesu synliga återkomst till jorden är två skilda händelser. Den senare händelsen avslutar veder-

mödan och inleder fridsriket.

Även om begreppet ”uppryckandet” inte går att finna på många ställen, kan man ändå hitta andra sammanhang som pekar på denna händelse. Då Jesus talar om hur det kommer att se ut i världen, i samband med att han kommer åter, hämtar han en bild från hur det vara på Noas tid. Jesus säger: ”Under dagarna före floden åt de och drack, de gifte sig och blev bortgifta ända till den dag då Noa gick in i arken, och de visste ingenting förrän floden kom och ryckte bort dem alla. Så ska det bli när Människosonen kommer. Då ska två män vara ute på åkern. Den ene ska tas med, den andre lämnas kvar. Två kvinnor ska mala vid kvarnen. Den ena ska tas med, den andra lämnas kvar.” (Matt. 24:38-41).

På samma sätt som det skedde en uppdelning av människorna på Noas tid, beskriver alltså Jesus här i Matteus evangelium, att det ska bli vid hans tillkom-melse.

Även i Luk. 17 skildras denna uppdelning, att en tas med (”blir upptagen”, 1917 års översättning) och en annan lämnas kvar. I en kommentar skriver prästen Peter Fjellstedt i sitt bibelverk: ”Då blir makar skilda, då skiljas de som arbetar tillsammans, då kommer det att visa sig vilken andes barn var och en är.”

Det är ett oerhört väckelsebudskap i denna text. Många har ryggat tillbaka för budskapet eller velat tona ner det, men allvaret i detta kommer en gång att visa sig. Då kommer det att framgå vilka som blivit födda på nytt av Guds ande, och de som inte blivit det.

Eftersom Jesus talat om detta kan vi inte nonchalera dessa ord, även om budskapet uppfattas som obekvämt. Av beskrivningen i evangelierna framstår det som en mycket avgörande händelse som sker i ett enda ögonblick. Just därför är det så viktigt att vi stannar upp i eftertanke inför denna händelse och förstår dess enorma betydelse.

KAPITEL FEM

Uppryckandet och återkomsten

Vi har nu sett att Bibeln talar om att Jesus vid ett tillfälle kommer för att hämta den troende skaran genom att de rycks upp från jorden till honom. Vi sysslar alltså med frågan: Sker detta vid samma tillfälle som Jesus upprättar sitt rike för en tid av tusen år, eller är detta två skilda händelser? I denna fråga finns det två olika synsätt och vi fortsätter att se närmare på om det går att få klarhet i detta.

Det bibelord som vi hänvisade till i det förra kapitlet (1 Tess. 4:17) handlar om att Jesus kommer för att hämta och sin församling från jorden. I ett annat bibelord (Judas brev 1:14) läser vi detta: ”Henok, i det sjunde släktledet efter Adam, profeterade om dem: Se, Herren kommer med sina tusentals heliga.” Här talas det om att Jesus kommer med sina heliga. Det betyder att de kommer ner

från luftrummet, tillsammans med Jesus.

Om detta skulle vara en händelse som äger rum efter vedermödan, skulle det innebära att de troende bara möter Jesus på skyarna för att strax därefter återvända med honom. Det andra alternativet är att det är ett tidsavstånd mellan uppräckande och återkomsten.

Om det är en tid mellan dessa båda händelser kan detta vara en tid då de troende belönas: ”Vi måste alla träda fram inför Kristi domstol, för att var och en ska få igen vad han har gjort här i livet, gott eller ont.” (2 Kor. 5:10). Denna Kristi domstol ska inte förväxlas med den yttersta domen, då de osaliga kommer att dömas. Vid Kristi domstol är det de troende som träder fram och dessa tilldöms då belöning. Denna belöning kan också utebli, det ser vi av detta ord: ”Om det verk som någon har byggt består, ska han få lön. Men om hans verk brinner upp ska han gå miste om lönen. Själv ska han dock bli frälst, men som genom eld.” (1 Kor. 3:14-15).

Vad vi kan konstatera är att vid denna Kristi domstol döms ingen bort från gemenskap med Herren; man kan bli utan lön, men blir ändå frälst och räddad. Det som sker här måste äga rum i samband med att Jesus har hämtat de troende. Detta visar på att det finns en tidskillnad mellan uppräckandet och då Jesus återvänder till jorden. Då Jesus hämtar de troende ser vi inget om att han återvänder till jorden, eftersom den händelsen beskrivs på följande sätt: ”...möta Herren i rymden”. (1 Tess 4:17).

Vi har även lyft fram Matt. 24:29-30. Då man jäm-

för dessa båda sammanhang är det tydligt att det finns olikheter i beskrivningarna, vilket talar för att det är två olika händelser som skildras.

I 1 Tess. 4, talas det inte om att Jesus kommer ner till jorden, eftersom han möter de troende i rymden. I Matt. 24 är det en beskrivning av vad som sker i samband med att Jesus stiger ner till jorden och upprättar sitt rike.

I 1 Tess. 4, är det omnämnt att de döda uppstår, det framgår inte av Matt. 24.

I 1 Tess. 4, omtalas att de troende som lever vid det tillfället, rycks upp för att möta Herren, vilket inte beskrivs i Matt. 24.

I 1 Tess. 4, finns ingen beskrivning av följande scenario: ”Stjärnorna ska falla från himlen, och himlens makter ska skakas. Då ska Människosonens tecken synas på himlen”; detta skildras däremot i Matt. 24.

I 1 Tess. 4, framhålls att detta är ett tröstens budskap, men när Jesus stiger till jorden, som det beskrivs i Matt. 24, blir följden att folken jämrar sig.

Sammanfattningsvis talar allt för att det rör sig om två olika tidpunkter, när händelserna inträffar som beskrivs i dessa två bibelsammanhang. Det är många som förbigår dessa skillnader och anser att det handlar om samma händelse. Jag tycker det står klart att det rör sig om två olika tillfällen, två faser av Jesu återkomst, dels mötet i rymden, dels då Herren stiger ner till jorden. Man kan även säga att Jesu återkomst sker etappvis; första etappen blir uppryckandet av de troende och den andra (och sista) etappen blir Jesu synliga återkomst till jorden.

Eftersom vi har vi stannat upp inför de citerade verserna i Matt. 24:29-30, kan vi också ta med den vers som kommer närmast efter, nämligen vers 31. Där läser vi: ”Med starkt basunljud ska han sända ut sina änglar, och de ska samla hans utvalda från de fyra väderstrecken, från himlens ena ände till den andra.”

Här sker också ett församlande, men det handlar inte om de troende som församlas till mötet med Herren, utan här talas om samlandet av de ”utvalda”. Vi får inte likställa denna grupp med de troendes skara, som oftast benämns som ”de heliga”.

När det talas om ”de utvalda” rör det sig om judarna, som är Guds utvalda egendomsfolk; det framgår tydligt i Bibelns undervisning. Det är också logisk att detta församlande av det judiska folket sker efter det att Jesus har återvänt till jorden för att regera. När detta skett ska nämligen det judiska folket samlas kring Herrens tron i Jerusalem, för att tillsammans med Herren själv vägleda jordens alla folk under tusen år.

Då sker det slutliga församlandet av de judar som fortfarande befinner sig i förskingringen. I dag är det långt ifrån alla judar som har återvänt tillbaka till sitt forna hemland, men det kommer en tid då alla ska församlas dit, enligt profeten Hesekiel: ”Då ska de inse att jag är Herren deras Gud, som förde dem bort i fångenskap bland hednafolken och sedan samlade dem till deras eget land igen och inte lät någon enda bli kvar där.” (Hes. 39:28). Detta är en vers som profetiskt berör ett skeende i den yttersta tiden, och som ger en kompletterande bild

av vad som ska hända med judarna vid den tiden.

Om vi återgår till 1 Kor. 15, vers 51, så inleds denna undervisning med: ”Se, jag säger er en hemlighet”. Även detta ord kan leda fram till en större förståelse av de troendes uppryckande till mötet med Herren. Här kan vi hitta en förklaring till att man i Jesu undervisning inte finner en mer tydlig gränsdragning mellan uppryckandet av de troende i luften och Jesu synliga återkomst till jorden.

Den senare händelsen var det judiska folket införstådda med; de väntade (och väntar) att Messias ska komma och upprätta sitt rike på jorden. Många judar på Jesu tid kände till profetordet att Messias skulle komma och upprätta riket igen åt Israel. Därför kände de inte igen den väntade Messias i Jesus, eftersom han lät sig korsfästas och därmed inte upprättade något rike.

Att upprättandet av ett jordiskt rike var en händelse som låg i framtiden, det tillfälle när Messias skulle komma i härlighet och makt, det förstod de inte. Jesus kom ju till jorden som en försvarslös baby, i ödmjukhet och förnedring, som frälsare och inte kung. Han dog för alla människornas synder, hans frälsningsplan gäller inte enbart det judiska folket. Judarna på Jesu tid såg endast den del av profetian som berörde det judiska folket och det kommande messianska rike som skulle uppstå.

Men Jesu lärjungar insåg att han var den utlovande Messias och de var helt inställda på att detta rike skulle upprättas, de väntade bara på tidpunkteten. Utifrån det perspektivet ställde de en fråga till Jesus efter hans uppståndelse, vilket beskrivs i Apostlagärningarna: ”När de

nu var samlade frågade de honom: ”Herre, är tiden nu inne då du ska återupprätta riket åt Israel?” (Apg. 1:6).

Den tiden var ännu inte inne och Jesus besvara deras fråga i nästa vers: ”Han svarade dem: ’Det är inte er sak att veta vilka tider eller stunder som Fadern i sin makt har bestämt’.” Ännu har detta rike inte upprättats; det sker då Jesus kommer i makt och härlighet efter den svåra tiden av nöd. Den tiden avslutar också den period som har varat i två tusen år och då evangeliet har predikats för världens folk.

Om Jesus i sin undervisning hade talat mer om församlingens uppräckande, hade lärjungarna inte haft något att referera till, då detta ännu var fördolt för dem. Det är utifrån detta perspektiv som vi ska förstå det Paulus säger: ”Se, jag säger er en hemlighet”. (1 Kor. 15:51). Därefter följer hans undervisning om de dödas uppståndelse och att de som då lever ska förvandlas. Budskapet i detta sammanhang ska ses som ett parallellställe till 1 Tess. 4:17 där i princip samma budskap förmedlas, men där det också framgår att det sker då de troende rycks upp till mötet med Herren i rymden (läs ännu en gång denna viktiga vers). Detta är en av de hemligheter som alltså tidigare var fördolda, men som Paulus uppenbarar i såväl 1:a Korinterbrevet som i 1:a Tessalonikerbrevet.

Det som är skrivit i detta kapitel har hänvisningar till ett flertal bibelställen. När man läser dem tillsammans blir de pusselbitar som sammantagna ger vägledning i de svåra frågorna kring Jesu återkomst. Bibelställena

kan vid en hastig läsning tyckas peka på en enda händelse, men vid närmare betraktande ser vi att det finns avgörande skillnader, vilka ser ut peka på två faser av Jesu återkomst.

I det som hittills har skrivits har vi citerat flera bibelställen. Det är nämligen nödvändigt att vi har gudsordet som grund och inte vad vi själva tycker eller tror. Bibeln ger vägledning och klarhet i de frågor som kan uppstå kring Jesu tillkommelse och bibelordet ska alltid vara rättesnöret för oss.

KAPITEL SEX

Israel – det stora tidstecknet

Vi har nu sett att Paulus fick uppenbarat för sig, det som han kallar ”hemligheter”. Detta ord kommer från det grekiska ordet ”*mysterion*”. Det har denna betydelse: hemlighet, mysterium, hemlig lära, hemlig betydelse.

I Studiebibeln ges bland annat denna förklaring av ordet: ”I NT användes *mysterion* om en gudomlig sanning eller en plan som tidigare har varit fördold och som ingen människa av sig själv kunnat få insikt i, och därför må uppenbaras (*apokalypto*). När tiden är inne uppenbarar Gud denna hemlighet, som likväl framledes är fördold för andra än de troende. Av dessa hemligheter kan nämnas himmelriket, Matt 13:11, de troendes förvandling vid Jesu återkomst, 1 Kor. 15:51, att församlingen ska bestå av både hedningar och judekristna, Ef. 3:1–11, och församlingen som Kristi brud, Ef. 5:28-32.

Detta rymmer en stor hemlighet, tillfogar Paulus i v.32.”
Slut citat Studiebibeln.

Det Paulus alltså förmedlar, är att han avslöjar hemligheter från Gud, som dessförinnan varit fördolda, men som Gud nu uppenbarar. Vi ska ta med ytterligare en av dessa hemligheter, som han förmedlar genom sina brev: ”Bröder, jag vill att ni ska känna till denna hemlighet så att ni inte har för höga tankar om er själva: förhärdelse har drabbat en del av Israel, och så ska det förbli till dess att hedningarna i fullt antal har kommit in. Och det är så hela Israel ska bli frälst, som det står skrivet: Från Sion ska Frälsaren komma och ta bort ogudaktighet från Jakob.” (Rom 11:25-26).

Det som här beskrivs berör också det ämne som vi behandlar, och ger ett intressant framtidsperspektiv. Den hemlighet som avslöjas i dessa verser, handlar om judarnas framtid. Det är ett oerhört stort framtidshopp för det judiska folket som förmedlas genom denna uppenbarelse: ”... hela Israel ska bli frälst”.

Det blir en fullkomligt unik händelse; en hel nation med dess folk blir frälsta. Samtidigt som judarna inser att Jesus är den Messias som de har väntat på sker denna genomgripande frälsning för folket. Denna händelse lyfts också fram i GT genom profeten Sakarja: ”Men över Davids hus och över Jerusalems invånare ska jag utgjuta nådens och bönens Ande, så att de ser upp till mig som de har genomborrat. De ska sörja över honom som man sörjer ende sonen, och de ska gråta bittert över honom som man gråter över sin förstfödde.” (Sak. 12:10).

Vi ska citera något av vad prästen Peter Fjellstedt kommenterar denna vers i sitt bibelverk: "Då ska det länge förhärdade och förblindade judafolket komma till besinning, då ska täckelset vara borttaget, då ska de erkänna honom som de fordom förkastade och vända ångerfulla längtande ögon till honom som de fordom genomborrade på korset. De ska begråta honom som man begråter ende sonen, det är med den allra djupaste smärta och bedrövelse. Så beskrivs den ånger som Israels folk ska känna, då det genom Guds andes nåd kommer till sann bättring och omvänder sig till sin Messias, som de så länge förkastat. Upp. 1:7." Slut citat Fjellstedt.

En andeutgjutelse från himlen över judarna leder alltså till uppvaknande och till hela folkets frälsning. När vi blickar tillbaka på historien inser vi snart att det har varit nästan omöjligt för judarna att inse att Jesus var den väntade Messias. Det är detta faktum Paulus beskriver i Rom. 11, när han skriver att en förhärdelse har drabbat judarna.

Att vi nu närmar oss den tid då det kommer ett andligt uppvaknande hos judarna, kan man ana av det som skett bland judarna under de senaste årtiondena. Vid mitten av 1960-talet fanns det bara ett fåtal judar som trodde på Jesus som Messias och Frälsaren och det fanns enbart två bönegrupper i Israel. Men i dagens läge finns det över 200 församlingar i Israel där man tillber och prisar Jesus som sin personlige Frälsare. Förutom hos dessa judar i Israel har det också skett ett andligt uppvaknande bland judar i andra länder.

Något annat som är intressant att lägga märke till är staden Jerusalems betydelse. Judarna har nu hela denna stad under sin förvaltning. Då staten Israel bildades var det bara den västra delen som behärskades av Israel efter att det så kallade "befrielsekriget" hade utkämpats 1948–49 mellan arabstaterna och Israel.

Ytterligare ett krig ägde rum 1967, det så kallade "sexdagskriget". Efter utgången av detta krig stod återigen Israel som segrare och Israels armé fördrev Jordanien, som mellan 1949 till 1967 ockuperat det som vi idag kallar "Västbanken", och den östra delen av Jerusalem.

Efter sexdagarskriget tillät Israel att muslimerna skulle få förvaltningen av tempelplatsen, där deras två helgedomar är belägna – Klippdomen och al-Aqsamoskén. Det är alltså det enda område i Jerusalem, som inte ligger under Israels förvaltning.

När det gäller judarnas andliga uppvaknande, är det intressant att lägga märke till den stora förändring som skedde efter 1967. Det är alltså efter detta år då Israel behärskar Jerusalem, både västra och östra delen av staden, som det andliga uppvaknandet har skett. Det måste ses som mer än en tillfällighet. Gud har utvalt denna stad för att den ska kopplas till honom, det finner vi beskrivet i GT på följande sätt, där Gud säger: "Men Jerusalem har jag utvalt för att mitt namn ska vara där, och David har jag utvalt till att råda över mitt folk Israel." I Sakarjas profetiska budskap ser vi också att den andeutgjutelse som där beskrivs är kopplad till: "Davids hus och över

Jerusalems invånare”.

Att Jerusalem har en oerhörd betydelse, det förstår vi, eftersom Gud har utvalt denna stad, ingen annan stad omtalas på detta sätt. Staden är också på ett alldeles särskilt sätt ett riktmärke ur profetiskt perspektiv. Jerusalems öde har växlat och är nära förbundet med judarnas öde. Efter det att judarna hade förkastat Jesus och ropat att han skulle korsfästas, skedde den stora katastrofen år 70. Då ödelades staden liksom templet och judarnas nästan 2000-åriga förskingring bland andra folk började. Men detta var bara en del av det som ännu återstår att ske. Bibelns profetior talar tydligt om att landet kommer att upprättas och att judarna ska återvända. Det kan vi läsa om på ett 60-tal ställen i inte mindre än 14 av GT:s böcker, som talar profetiskt om detta. I profetiorna ser vi att en ny tid ska komma; en upprättande för såväl landet, staden som folket.

Denna upprättelse är kopplad till den yttersta tidens händelser och vi har under den generation som nu lever, sett denna förändring. Detta är ett stort tecken på att en ny tidsålder snart kan bryta in och att Jesus kommer åter.

Jesus gav följande framtidsperspektiv för judarna 40 år innan stadens förstörelse och judarnas förskingring: ”De ska falla för svärdsegg och föras bort som fångar till alla hednafolk, och Jerusalem ska trampas av hedningar tills hedningarnas tider är fullbordade.” (Luk. 21:24).

Under den tid som judarna har varit förskingrade, har Jerusalem förtrampats av hedningarna, alltså av andra folkslag än det judiska. Men nu vandrar åter ju-

dar på Jerusalems gator, Guds utvalda folk är tillbaka i den stad som Gud har utvalt. Detta borde säga oss att en ny tidsålder står för dörren och att en annan håller på att avslutas, som vi läste i den citerade versen: "... hedningarnas tider är fullbordade".

Det sistnämnda kan kopplas till det Paulus skriver i Rom. 11: "... hedningarna i fullt antal har kommit in." Det fulla antalet från folk i hela världen som tar emot Jesus som frälsaren, kan när som helst vara uppnått.

Det innebär att "hedningarnas tid" då är slut och att judarna åter hamnar i fokus. Det kommer att bli så i den nya tidsåldern, då de är samlade kring Jesu tron i Jerusalem. Att denna stad är ett stort tidstecken kan vi se genom den strategiska betydelse Jerusalem fått i händelsernas centrum i vår tid. Vad Israel som tidstecken pekar emot är det som beskrivs tre versar efter den citerade från Luk. 21: "Då ska man se Människosonen komma i ett moln med stor makt och härlighet." (Luk. 21.27).

Här beskrivs den andra fasen i Jesu återkomst; när han ska uppenbara sig i sin härlighet och stiga ner på jorden och bli kung över den. Detta är alltså kopplat till Jerusalem och de förändringarna vi sett kring denna stad är något som skett i vår generation. Om inte detta kan väcka oss till insikt om vilken tid vi lever i, vad kan då göra det?

Jesu ord om hur vi ska reagera, det finner vi bara en vers efter den senast citerade: "Men när det här börjar hända, så räta på er och lyft era huvuden, för er befrielse närmar sig." (Luk. 21:28). Vårt gensvar ska alltså vara

att vi rätar på oss, lyfter våra huvuden och inser att vår tid på jorden snart kommer att vara över. Vi behöver fokusera på det himmelska målet, det mål som alla sanna troende borde ha för ögonen.

Nu är det hög tid att vi följer Jesu uppmaning, där han betonar: ”När detta *börjar* hända...”; då kan vi förvänta oss att han kommer igen. De händelser som Jesus beskriver, har helt klart börjat inträffa i vår tid – nämligen det som profetiskt är omtalat om judarna och staden Jerusalem!

KAPITEL SJU

Profetiskt perspektiv på Israel

Det går inte att läsa Bibeln utan att se den koppling som finns mellan judarna och Guds frälsningsplan för världen. Det behövs endast ett ord från Jesus till stöd för detta: "...frälsningen kommer från judarna". (Joh. 4:22).

Gud talade genom Israels profeter i GT och dessa frambar vad Gud uppenbarade för dem. När tiden var inne sände Gud sin son och han föddes som jude. NT har skrivits av judar, möjligen med undantag av Lukas, som har skrivit Lukasevangeliet och Apostlagärningarna.

Guds frälsningshistoria kretsar kring detta folk och den är ännu inte avslutad. Detta folk kommer också att stå i centrum i de profetiska förutsägelser som ännu inte gått i uppfyllelse. Genom Bibelns profetior kan vi se vad som väntar, därför är det av stor vikt att vi ägnar tid åt att studera dessa.

Vi har nu i vår tid gått in i en ny fas som pekar på att stora och omvälvande händelser stundar. Detta kan vi förstå av det skeende som inletts för det judiska folket. Vi kan se detta bekräftat på världskartan, där vi finner landet Israel, som nu är judarnas nationalhem efter två tusen år av förskingring.

Man kan säga att detta är en startpunkt för en profetisk händelseutveckling som kommer att leda fram till att Jesus återvänder till detta land och upprättar sitt fridsrike. Landet måste finnas för att detta ska kunna ske och nu har vi Israel på världskartan. Första steget i den profetiska utvecklingen var när landet upprättades 1948.

En annan förutsättning för Jesu återkomst till jorden, är också att folket finns i landet. Sedan staten Israel grundades 1948, har en tillströmning skett av judar till sitt forna hemland. Det judiska folkets återvändande kan därför ses som det andra steget.

Det tredje steget var när judarna återfick Jerusalem. Året var 1967; då förändrades Jerusalems status och Jerusalem är nu judarnas huvudstad. Den staden kommer också att vara centrum i det messianska riket eftersom Jesus kommer att sitta på tronen i Jerusalem. Med tanke på att vi under endast en generation har sett alla dessa tre profetiska steg, är nu scenen förberedd för Jesu återkomst.

Detta profetiska synsätt borde vara självklart för varje troende och en huvudlinje i den profetiska förkunelsen i varje församling. Kunskap och insikt om det profetiska skeendet kommer att resa upp såväl enskilda

troende som församlingar till en profetisk vaksamhet. Detta i sin tur leder till att man får ett större perspektiv på tillvaron och församlingens verksamhet. Det kommer att höja nivån från att bedriva församlingsverksamhet ur ett smalt och begränsat perspektiv, till ett vidare och högre synsätt.

Det kristna livet kommer att påverkas så att varje troende intar sin rätta ställning som pilgrimer på den här jorden. Synsättet kommer att förändras från ett jordiskt materialistiskt perspektiv, till att vara en brudeskara som ska få möta brudgummen, Jesus. Huvudmålet för den kristna trosvandringen i den här världen, är ju att brud och brudgum förenas vid det himmelska bröllopet.

Ett bröllop planeras ofta mycket noga, såväl av brudparet självt som av gästerna. Vi ser till att vi ser presentabla ut och har kläder som passar för bröllopet. På samma sätt behöver vi se till att vi är förberedda för det himmelska bröllopet. Vi behöver ha den rättfärdighetens klädnad som vi endast får genom Jesu försoning. Endast Kristi rättfärdighet gör oss till värdiga deltagare i det bröllop där Guds församling på jorden är bruden och Jesus är brudgummen.

Den profetiska utveckling som nu sker visar att vi lever i en unik generation som ser detta hända mitt framför våra ögon och det borde väcka eftertanke hos oss. Detta faktum är så dyrbart att det kan revolutionera ett ljumt och världsligt liv. Därför är det en utmaning att vara med och väcka till insikt om det som snart ska ske, nämligen Jesu återkomst och det himmelska bröllopet.

Det finns många som levt i tidigare generationer och redan då varit införstådda med det vi nu hör om i nyhetssändningarna. Genom flera sekler har det funnits en skara bibelläsare, som känt till Bibelns profetior och trott på att de alla en gång skulle få sin uppfyllelse, även om de själva inte skulle få vara med om det.

För att vi ska förstå deras perspektiv ska jag här återge vad jag har skrivit i en av mina tidigare böcker, *Midnattstid – var vaken i ändens tid*. Denna bok är slutsåld och därför är det endast möjligt att få del av detta genom att jag citerar ur den nämnda boken här. Det finns en del hel del vittnesbörd om hur personer i äldre generationer såg på de bibliska profetiorna och vi börjar med att gå tillbaka 400 år i tiden:

På 1600-talet levde John Owens. Han har blivit betraktad som en av de största puritanska teologerna. Vid den tiden var Palestina ett försummat och plundrat område under turkiskt styre. Det fanns inte en strimma av hopp att judarna skulle kunna återvända till sitt land. Detta till trots skrev John Owens följande: ”Judarna ska samlas från alla delar av jorden där de är spridda och föras hem till deras hemland.”

Den protestantiske författaren Paul Glegenhauer skrev så här 1655: ”Ett permanent återvändande av judarna till deras land är för evigt tilldelat dem av Gud genom de obegränsade löftena till Abraham, Isak och Jakob.”

Heinrich Jung-Stilling, Tyskland, levde 1740–1817. Han skrev böcker som fick stor spridning, inte bara i

Tyskland, utan också utomlands. I en av sina böcker, *Das Heimweh*, skriver han med profetisk träffsäkerhet om en upprättad stat för Israel. Detta skrevs alltså långt innan detta blev en verklighet och i en tid då det inte fanns några tecken på att något sådant kunde ske. Så här skrev Stilling:

”Det ska en gång komma en tid, då någon kanske i ett hörn eller i en stor boksamling, som ska auktioneras bort, finner en undanlagd bok i fyra delar med titeln: ’*Das Heimweh von Heinrich Stilling*’ och när han då vid genombläddrande därav kommer till detta ställe, ska han förvåna sig och säga: ’Det fanns sålunda även då människor, som i dessa mörka, oroliga och upprörda tider såg in i framtiden och kunde ana ett och annat. Landet Palestina ska sålunda en gång, och det kanske snart, komma i kristna händer och då ånyo upplåtas för det judiska folket. Detta folk, som är så helt fostrat för praktisk gärning, ska då grunda en handelsstat där, vilken på grund av sitt förträffliga läge ska dra till sig alla världsdelars näringsflit och handel.”

Så här i efterhand kan vi konstatera att exakt 100 år efter Jung-Stillings död kom landet i ett kristet folks händer (England) och uppläts sedan för det judiska folket precis som Jung-Stilling förutsagt i sin bok.

Vi ska också ta exempel från 1800-talet på hur det under detta århundrade förutsades profetiskt att judarna skulle återvända till sitt gamla hemland och att nationen skulle återuppstå. Så här skrev H. Grattan Guinness i boken *Light for the last days*, utgiven 1886:

”Judeförföljelserna, vilka redan varit så iögonfallande i central- och södra Europa, ska även ökas och kanske även utsträcka sig till andra länder, tills de ska föranleda till judiska nationens frivilliga utvandring från många stater, så att de landsflyktiga i stigande antal ska samlas i Palestina.”

En person som profetiskt fick förbereda och förutsäga ett nationellt hemland för det judiska folket var Theodor Herzl. Han var den som låg bakom den första sionistkongressen som hölls i Basel 1897.

Efter tre dagar hade man på denna kongress kommit fram till det beslut som återges på följande sätt i protokollet: ”Sionismen eftersträvar för det judiska folket en nationellt rättslig garanterad hemvist i Palestina.” Samma kväll skrev Herzl i sin dagbok följande: ”I Basel har jag grundlagt den judiska staten. Om jag sade detta offentligt, skulle man säga, att jag förlorat förståndet. Kanske om fem, men senast om femtio år, ska hela världen konstatera detta.”

Den visionen var kanske svår för andra att tro på, men exakt 50 år senare, 1947, kunde världen konstatera att vad Herzl skrivit om i sin dagbok, hade blivit verklighet. Detta skedde genom det beslut som togs i FN:s generalförsamling, att judarna skulle få återupprätta en stat i sitt gamla hemland.

Går vi in på 1900-talet finner vi många som skrev och förutsade hur judarna skulle komma tillbaka till sitt land. Fram till 1917 så var ju landet en del av det turkiska riket, men trots detta så skrev August Hedström

i sin bok *Studier i profetiorna* (som utgavs 1912) detta: "Slutligen är att märka att uti det turkiska riket kommer på den tiden att ligga en självständig fristat, nämligen Judiska staten eller vad den kommer att kallas." Vidare skriver Hedström: "Genom vilka politiska förvecklingar Turkiet en dag kommer att tillåta judarna att upprätta en självständig stat, vet vi ej, men det kommer att ske, ty Gud ska befordra den saken, när tiden är inne."

Vi lägger här märke till den starka tro som Hedström hade på att det som Gud hade talat genom profeterna, det skulle ske. Som vi vet så ledde de politiska förvecklingarna till att Turkiet förlorade landet i krig mot engelsmännen 1917, då landet blev ett brittiskt protektorat. Samma år upprättades även Balfourdeklarationen där det sägs att den brittiska regeringen stödjer förslaget att Palestina blir ett hemland för judarna.

Vi ska också citera en bok skriven efter händelserna 1917, den gavs ut 1919 och titeln på den är *Tecken och tider*, skriven av C. Skovgaard-Petersen. I denna bok ger författaren uttryck för att före Jesu återkomst, kommer judarna att vara tillbaka i sitt land. Så här skriver han om det: "Vi kunna alltså vänta, att judarna ska före Jesu Kristi återkomst vända tillbaka till sitt land." Vidare skriver Skovgaard-Petersen: "Men i alla händelser måste det anses som biblisk sanning, att Israel är samlat i sitt land och står i en andlig vårbrytning innan Herren kommer. Tecknen är icke fullbordade, judarna ha icke ännu kommit i besittning av Palestina." Slut citat *Midnattstid – var vaken i ändens tid*.

Detta är alltså några exempel på vad bibelläsare under gången tid har förstått skulle hända i framtiden, de såg detta på Bibelns blad. Hur mycket mer klarsynta borde inte vi då vara i vår tid – vi som ser detta ske inför våra ögon?

KAPITEL ÅTTA

Den stora vedermödan

Vi ska nu fortsätta att behandla den fråga som redan har berörts en aning. Det handlar om Guds församling och om den ska genomgå den svåra tid av nöd som kommer över världen, eller om Jesus kommer att hämta hem sitt folk genom ett uppryckande till honom innan detta lidande kulminerar.

Vi påminner oss om vad Jesus säger om vad som kommer ett ske: ”Strax efter de dagarnas nöd ska solen förmörkas och månen inte längre ge sitt sken. Stjärnorna ska falla från himlen, och himlens makter ska skakas. Då ska Människosonens tecken synas på himlen, och jordens alla folk ska jämra sig när de ser Människosonen komma på himlens moln med stor makt och härlighet.” (Matt. 24: 29–30).

Här ser vi att Jesus (Människosonen) ska komma på himlens skyar och att det sker efter den svåra nödtid som övergått jorden; den tiden brukar även kallas ”veder-

mödan”. Efter den tiden kommer Jesus för att upprätta sitt rike på jorden.

Denna stora tid av nöd har alltså Jesus själv förklarat ska bli så svår att det aldrig tidigare funnits en sådan tid av nöd och inte heller ska upprepas senare (se Matt. 24:21). Har vi verkligen tänkt oss in i vad denna tid av nöd innebär för världen och dess folk?

Jag tror inte många har tänkt igenom vilka konsekvenserna skulle bli om församlingen skulle vara kvar på jorden under hela vedermödan. Det skulle troligen innebära ett martyrskap för i princip alla kristna. En levande kristen torde knappast ha en chans att överleva vedermödans tid. En som har skrivit om vedermödan och dess konsekvenser är Owe Lindeskär i boken *Jesus och hans återkomst*. Han skriver: ”Jag börjar förstå att den sista delen av vedermödan blir en tid då många kristna kommer att vakna upp ur sin andliga sömn och förstå vad klockan är slagen. För dessa återstår martyriet, eftersom ingen som bekänner Jesus som sin frälsare överlever den sista delen av vedermödan.” (Sid 102).

Det är ett oerhört konstaterande. Hur många av dem som tror på att den kristna församlingen ska genomgå hela vedermödan, har funderat över detta? De som inte kom med när Jesus hämtade hem sitt folk från jorden, får välja att ge sina liv i vedermödan för att räddas för evigheten.

Vi ska se lite på vad denna nöd kommer att innebära, som den beskrivs i Uppenbarelseboken. Vi börjar med denna vers: ”Och jag såg, och se: en gulblek häst, och

han som satt på den hette Döden, och helvetet följde honom. De fick makt över en fjärdedel av jorden, att döda med svärd och med svält och med pest och genom jordens vilda djur.” (Upp. 6:8)

Här talas det alltså om att en fjärdedel av jordens befolkning kommer att dö då dessa händelser utspelas. Aldrig tidigare har världen varit med om en liknande katastrof. Men inte nog med detta, i Uppenbarelseboken beskrivs hur ytterligare en stor del av mänskligheten kommer att dö vid ett annat tillfälle. Så här beskrivs det: ”Och de fyra änglarna som hade hållits redo för den timmen och den dagen och den månaden och det året släpptes lösa för att döda en tredjedel av människorna.” (Upp. 9:15).

Vi ska här ge plats för en sammanfattande beskrivning av vad som sker under denna vedermöda. Vi hämtar citatet från boken *Är detta slutet?* av David Jeremiah: ”Uppenbarelsebokens centrala kapitel ger oss en livfull beskrivning av ohyggligheterna under vedermödans period. Stora krig kommer att härja i världen, när nationer reser sig upp och längtar efter erövring. All fred kommer ta slut, och en hejdlös slakt kommer att bloda ner jorden. Hagel och eld kommer att bränna upp jordens gräs och förstöra en tredjedel av alla träd. Våldsam hungersnöd kommer göra slut på livsmedelsförråd. Floder och hav kommer att bli alltför förorenade för att behålla liv. Många floder kommer att fullständigt torka ut. Solen kommer att bränna jorden och dess innevånare som eld. En fjärdedel av världens befolkning kommer att dö av

krig, svält och otäcka rovdjur. Enorma jordbävningar, tillsammans med åska och blixtar, kommer att förstöra städer. Berg kommer att krascha ner i haven och döda en tredjedel av fiskarna. Flodvågor från naturkatastrofer kommer att sänka en tredjedel av världens alla fartyg. Ett massivt meteorregn kommer att drabba jorden. Aska och rök som stiger upp från dess förstörelse kommer att skymma solen och månen. Svärmar av demoniska insekter kommer att förmörka solen och förorsaka plågsamma sting. Hejdlösa epidemiska pestsjukdomar kommer att döda tredjedelen av mänskligheten. Alla, från nationella ledare, till tjänare och slavar, kommer att fly från städerna och gömma sig i hålor under klippor (Uppenbarelseboken 6:2–17, 8:8–13, 9:1–20, 16:1–21).” Slut citat från boken Är detta slutet?

Dessa lidanden som kommer att drabba jorden innebär att sammanlagt halva jordens befolkning kommer att dö (en fjärdedel plus en tredjedel). Om de troende skulle genomgå denna tid är det troligt att ett stort antal av dem skulle dö.

Även om det skulle vara runt hälften av de kristna som fortfarande lever efter att dessa händelser, som beskrivs i Upp. 6 och Upp. 9 har ägt rum, kommer denna kvarleva att bli föremål för förföljelse och dödande. Anti-krist kommer att låta döda de som inte tillber honom: ”Och det fick makt att ge livsande åt vilddjurets bild, så att vilddjurets bild till och med kunde tala och låta döda dem som inte tillbad vilddjurets bild.” (Upp. 13:15).

Om vi tänker oss att en del ändå skulle kunna hålla

sig undan så att de inte skulle tillbe Antikrist, kommer de att utsättas för något som förmodligen kommer att leda till döden, genom det system som han kommer att införa: ”Och det tvingar alla – små och stora, rika och fattiga, fria och slavar – att ta emot ett märke på högra handen eller pannan, så att ingen kan köpa eller sälja utom den som har märket, vilddjurets namn eller dess namns tal.” (Upp. 13:16-17).

Mat måste alla ha, det går inte att klara sig en längre tid utan det. Här ställs då de som vill stå fast i sin tro på Jesus inför valet att acceptera något som beskrivs som ett ”märke” på kroppen, för att kunna köpa eller sälja. Det allvarliga är att alla de som accepterar detta märke går evigt förlorad: ”Röken från deras plåga stiger i evigheters evighet. De har ingen ro vare sig dag eller natt, de som tillber vilddjuret och dess bild och som tar emot märket med dess namn.” (Upp. 14:12).

Vi behöver också ta med nästa vers för att se hela perspektivet som finns kring denna ”märkning” för att få tillstånd att köpa och sälja. Av den versen framgår att det kommer att finnas de som tror på Jesus även i denna fas av vedermödan. Så här sägs det om dem: ”Här visar sig de heligas uthållighet: de håller fast vid Guds bud och tron på Jesus.” (Upp. 14:13).

Av denna vers framgår att det finns ”heliga” som håller fast vid Guds bud även denna tid. Den som undrar över hur det kan finnas troende vid denna tid, om uppräckande har skett innan denna fasanfulla period har brutit ut. Frågan är då vilka det är som kommer

att dö som Kristustroende under vedermödan? Det är tyvärr så att många räknar sig som kristna och i viss mån känner till Bibelns budskap men saknar ett andligt liv, eller har förlorat det genom avfällighet, synd, och förvärldsligande. Dessa kommer inte att bli med då Jesus hämtar hem sitt folk till det himmelska bröllopet, utan lever kvar på jorden efter denna händelse.

Jesus själv ger en liknelse för att vi ska kunna förstå hur det kommer att bli. Den liknelsen berättar han direkt efter det att han talat om olika tecken på hans återkomst, som vi kan läsa om i Matt. 24. I det 25:e kapitlet fortsätter han och ger undervisning om det andliga tillståndet vid den tid då han kommer att hämta sitt folk från jorden. Detta framgår av inledningen: ”Då ska himmelriket bli som när tio jungfrur tog sina lampor och gick ut för att möta brudgummen...”

Fastän alla tio jungfrurna hade gått ut för att möta brudgummen, var det bara hälften av dem som var redo då han kom. Vi ska inte pressa det antalet för hårt, men det kanske ändå kan ge en fingervisning om hur många som kommer att bli kvarlämnande då Jesus kommer. Tänk om det skulle röra sig om hälften av dem som räknats till den kristna skaran, men inte har någon levande relation till Kristus? En hel del av dessa kommer då troligtvis att välja martyrskap och död istället för att böja sig för Antikrist och tillbe honom. Många känner ju till Bibelns ord, fast de inte levde det andliga livet då Jesus kom.

Det är ett oerhört allvarligt budskap som Jesus ger

oss i Matt. 25. Utifrån de verser som vi återgett från Uppenbarelsboken, ser vi att det inte kan finnas många kristna som överlever denna tid av nöd och förföljelse av de troende.

Skulle det vara så, som en del tror och predikar, att den kristna församlingen ska genomgå vedermödan, borde man ta konsekvenserna av detta. Då skulle man satsa på att förbereda de kristna på att de kan vänta sig död och martyrskap. En verkligt utmanade undervisning borde bli konsekvensen av en sådan tro. Faktiskt har jag aldrig hört någon predika ett sådant budskap, i all dess fruktansvärda konsekvens.

Det fasanfulla budskapet om de vedermödor som anses återstå innan Jesus uppenbarar sig lägger en tung slagskugga över budskapet om Jesu återkomst. Den väntan som man i första hand då har att inrikta sig på, är en väntan på Antikrists framträdande, alltså en dyster väntan.

Vilken förkunnelse har då de som inte tror på något uppräckande före den stora nödtiden? Hur ska man kunna komma undan att predika det mycket allvarliga budskapet, som blir följderna av en sådan tro? Jo, man hoppar över budskapet som finns i Uppenbarelsboken kapitel 6–19, som beskriver denna svåra och fasanfulla tid. Man bortser från det eller förpassar det till det första århundrandet. En del väljer kanske till och med att undvika budskapet om Jesu återkomst, vilket kan vara en förklaring till den stora tystnad som råder i denna fråga i vår tid.

Om man då inte heller predikar om den stora nöden som är beskriven i Uppenbarelseboken, utan utelämnar det, vad blir då kvar? Jo, man koncentrerar sig på att tala om Jesu återkomst då han kommer till Olivberget för att upprätta sitt tusenåriga rike av fred, för detta är ett budskap som alla vill höra. Det kan man naturligtvis göra – men det kan knappast sägas vara trovärdigt, om man betänker Bibelns samlade budskap.

KAPITEL NIO

I himlen eller på jorden?

Det är viktigt att ta upp frågor och olika synsätt kring sanningen om Jesu återkomst. En av frågorna som ofta kommer upp är om församlingen ska räddas undan vedermödan eller genomgå den.

Det finns flera bibelverser som talar för att aktiva troende inte kommer att genomgå vedermödan och vi ska se vidare på det.

Vi börjar med denna vers ur Uppenbarelseboken: ”Därefter såg jag, och se: en stor skara som ingen kunde räkna, av alla folk och stammar och länder och språk. De stod inför tronen och inför Lammet, klädda i vita kläder och med palmblad i sina händer.” (Upp. 7:9).

Denna beskrivning av människor i himlen finns redan i det sjunde kapitlet. Det Johannes fick se här skrevs alltså ned före de senare kapitlen (fram till det 19:e), som beskriver nöden under den svåra tiden på jorden. Här i sjunde kapitlet skildras en skara från hela världen

i himlen. Det är den frälsta skaran det handlar om. Då inställer sig frågan att om de frälsta redan är i himlen, hur skulle de då samtidigt kunna genomgå vedermödan här på jorden?

Den skara som här beskrivs har varit med om det uppräckande från jorden, som beskrivs i 1 Tess. 4:16-17 och som vi tidigare har citerat. Den händelsen berör dem som redan avlidit i tron på Jesus och de troende som lever den dag då Jesus kommer för att hämta hem sitt folk. Innan denna händelse inträffar finns det inga kristna i den himmelska härligheten. Men i texten vi läste ser vi att de frälsta befinner sig där. Det innebär att Jesus har hämtat hem sitt folk innan hela vedermödans lidande inleds på jorden.

Vi ska också se på denna vers: ”Det öppnade sin mun för att häda Gud, för att häda hans namn och hans boning, dem som bor i himlen.” (Upp. 13:6). I Studiebibeln finns kommentarer och vi ska citera från den angående denna vers: ”I 13:6 sägs det att Antikrist talar hädiskt mot ’dem som bor i himlen’ och de som bor där kallas Guds boning eller tabernakel. Denna bild av församlingen använder både Paulus; 1 Kor. 3:16-17, och Petrus; 1 Petr. 2:5. Här sägs det alltså uttryckligen att under den antikristliga tiden bor församlingen i himlen.” Slut citat Studiebibeln.

Det skulle egentligen inte behövas fler vittnesbörd än dessa verser, för att få klarhet i denna viktiga fråga. Men vi ska ändå fortsätta och se på fler argument som stöder uppfattningen att de som tillhör Jesus inte ska

vara med i vedermödan. Nu går vi till det sammanhang, där Jesus undervisar om sin återkomst och hur vi ska förhålla oss till den: ”Men när det här börjar hända, så rätta på er och lyft era huvuden, för er befrielse närmar sig.” (Luk. 21:28).

Jesus har dessförinnan talat om det som ska ske på jorden, vilket är en allvarlig beskrivning. Men han klargör också vad som gäller för de troende: ”...er befrielse närmar sig”. Alltså en befrielse från den svåra tiden som kommer.

Några verser efter den citerade versen säger Jesus: ”Var ständigt vakna och be om kraft att undfly allt som ska ske och kunna bestå inför Människosonen.” (Luk. 21: 36). Lägg märke till att det talas om: ”att undfly allt som ska ske”. Att det handlar om något svårt, förstår vi av att vi uppmanas be om kraft att undfly detta. Även detta sammanhang pekar på att uppräckandet av de troende från jorden sker innan den svåra nöden, vedermödan, bryter ut.

Innan Jesus säger detta, ger han denna uppmaning: ”Var ständigt vakna”. Den andliga vaksamheten är alltså viktig och något vi behöver ta till oss i vår tid. Vi behöver vara medvetna om vad som håller på att hända och alla de tecken som pekar på Jesu återkomst. Om vi inte är medvetna om dessa, kan vi lätt få uppfattningen att det dröjer innan Jesus kommer åter. Därför är det viktigt att det finns en profetisk förkunnelse i församlingarna, så att de troende är medvetna om att Jesu tillkommelse kan ske snart.

Det finns också andra aspekter på frågan om Jesu tillkommelse. I NT talas det om att det ska ske plötsligt och oväntat, exempelvis i denna vers: ”Var därför beredda också ni, ty i en stund ni inte väntar det kommer Människosonen.” (Matt. 24:44).

Detta visar på att denna omvälvande händelse kommer oväntat, inget i det dagliga livet tyder på att stunden för hans tillkommelse är inne. Det framgår även av dessa verser: ”Ni vet själva mycket väl att Herrens dag kommer som en tjuv om natten. När folk säger: ’Fred och trygghet’, då drabbar undergången dem lika plötsligt som värkarna hos en kvinna som ska föda, och de slipper inte undan. Men ni, bröder, lever inte i mörker så att den dagen kan överraska er som en tjuv.” (1 Tess. 5:2–4).

Om nu detta skulle ske efter vedermödan, så skulle det inte finnas någon anledning av att överraskas av att Jesus kommer, på grund av alla de stora omvälvningar som skett på jorden och är uppenbara för alla. Ja, man skulle till och med kunna räkna ut den tidsrymd, inom vilken Jesus kan väntas, om man utgår från den tid av sju år eller tre och ett havt år som anges i Uppenbarelseboken. Men i Bibeln framgår det tydligt att tiden för Jesu tillkommelse inte går att räkna ut. Jesu återkomst kommer att vara oväntad och inträffa överraskande, det är Bibelns budskap.

En som också framhöll detta var pastorn Gustaf F. Johnson. Han skriver om det i sin bok *Brinnande hjärtan*. Vi ska här citera ur hans bok: ”Herrens tillkommelse ska ske plötsligt och oväntat. Men om nu vedermödan ska

komma först, så ska 800 000 000 människor bortsupas genom straffdomar innan Herren kommer! (Läs och begrunda upp. 6:8 samt 8:7–10) (Antalet människor gällde den tidens folkmängd på 1920-talet, nu skulle antalet vara betydligt större, min anmärkning).

Johnson skriver vidare: ”De förfärligaste naturrevolutioner ska inträffa: jordbävningar, blodregn, hemska naturfenomen, så att t.o.m. de gudlösa stormännen på jorden inse, att Lammets vrede har kommit. Allt detta således innan Herren kommer – och ändå skulle tillkommelsen inträffa som en tjuv om natten! Ska de troende verkligen bli så förblindade?

Herren säger i Luk. 21:25, 26 att tecknen och olyckorna ska bli så förfärliga, att människor ska dö av förskräckelse och av ängslan för det som ska övergå världen – allt detta innan Herren kommer, och ändå ska det heta: ’de visste av intet!’

När dessa förfärliga domar gå över jorden, som t.o.m. öppnar ögonen på de gudlösa, så att de förstå att Lammets vrede har kommit, går de troende och lägger sig att sova och vet intet av förrän de väcks av anskriet – och då är de, trots sin sömn, strax färdiga att på ett ögonblick fara med Herren hem!

Sådana orimligheter måste man tro, om vedermödan ska föregå de troendes hemförlovning.” Slut citat från *Brinnande hjärtan*.

Det kan alltså konstateras utifrån bibelordet att det blir en fullständigt omvälvande tid innan Jesus stiger ner på Olivberget; inget kommer då att vara sig likt på jorden

Om vi ställer detta i kontrast till vad Jesus säger i sin undervisning om hur det ska se ut då han kommer, är det en helt annan bild: ”Så som det var på Noas tid, så ska det vara under Människosonens dagar. Folk åt och drack, gifte sig och blev bortgifta, ända till den dag då Noa gick in i arken. Då kom floden och gjorde slut på dem alla. På samma sätt var det på Lots tid: de åt och drack, köpte och sålde, planterade och byggde, men den dag då Lot lämnade Sodom regnade eld och svavel från himlen och gjorde slut på dem alla. På samma sätt ska det bli den dag då Människosonen uppenbarar sig.” (Luk. 17:26-30).

Av denna beskrivning, med hänvisning till Noas och Lots tid, framgår att livet har sin gilla gång vid Jesu återkomst. Som synes lever människor ett helt vanligt liv. När däremot vedermödans svåra tid går över jorden är allt upp- och nervänt och ingen normal tillvaro förekommer då. Med detta i åtanke pekar inget på att Jesus skulle komma, när den mest fruktansvärda vedermöda, som kommer att uppstå på jorden, pågår.

I beskrivningen av hur det var på Noas och Lots tid, finns det mer som också kan vara riktmärke för att Guds folk blir räddade undan vedermödan. Innan domen drabbade jorden på Noas tid och Sodom och Gomorra på Lots tid, hade Guds folk satts i säkerhet. Här kan vi se förebilder till räddningen av Guds folk, innan vedermödan går över jorden.

Den tid som skildras som den stora nöden i Uppenbarelseboken, är en tid då Gud kommer att gå till rätta

med den ogudaktighet som nått sin kulmen. Det sker genom att insegel bryts, basuner ljuder och vredesskålar töms över jorden; så beskrivs det i Uppenbarelseboken. Vi tar med en vers från de beskrivningarna: "Och jag hörde en stark röst från templet säga till de sju änglarna: 'Gå ut och töm Guds sju vredesskålar över jorden'." (Upp. 16:1).

På detta sätt beskrivs Guds vrede över synden. Skulle Guds folk då vara kvar på jorden och drabbas av den? Det är otänkbart att Gud skulle utgjuta sin vrede över sitt folk, som ju är "hans älskade barn", Ef. 5:1. Vi kan inte se annat än att Guds folk ska vara räddade och beskyddade under denna tid. Redan i GT finns det en antydning om detta: "Kom, mitt folk, och gå in i dina kamrar, stäng igen dörrarna efter dig. Göm dig ett litet ögonblick tills vreden har gått förbi." (Jes. 26:20). Det som beskrivs som "kamrar" kan ses som de himmelska boningarna, dit inga olyckor når.

Att denna vers från profeten Jesaja syftar till tiden vid Jesu tillkommelse och vedermödans tid, ser vi av sammanhanget. Vi tar först del av den föregående versen: "Dina döda ska bli levande, mina dödas kroppar ska uppstå. Vakna upp och jubla, ni som bor i stoftet, för din dagg är ljusets dagg, och jorden ska ge igen de avsomnade". (Jes. 26:19). Här ser vi att de dödas kroppar ska uppstå, precis som Paulus har beskrivit att det ska ske i samband med att uppräckandet sker, då Jesus hämtar sitt folk från jorden (se 1 Tess. 4:16-17).

Vi läser också den vers som följer den vi först citerade:

”För se, Herren kommer ut ur sin boning för att straffa jordens invånare för deras missgärning. Jorden ska blotta sina blodskulder och inte längre dölja sina dräpta.” (Jes. 26 21). Här är en beskrivning på vad vedermödan handlar om, nämligen hur Gud träder fram för att straffa de ogudaktiga, vilket sker genom de vredesdomar som beskrivs i Uppenbarelseboken.

I Paulus första brev till Tessalonikerna, där de dödas uppståndelse och uppräckande beskrivs, finner vi ytterligare vägledning: ”...och vänta på hans Son från himlen, honom som Gud har uppväckt från de döda: Jesus, som räddar oss från den kommande vredesdomen.” (1 Tess. 1:10). Även här framgår det att Gud kommer att rädda sitt folk undan den vredesdom som kommer över världen. Räddningen för dem som lever då sker genom det uppräckande som han beskriver i kapitel fyra i detta brev.

Vi har här citerat många bibelord, vilket är nödvändigt för att ge en helhetsbild och det stöds också av denna vers: ”Summan av ditt ord är sanning.” (Ps. 119:60).

KAPITEL TIO

Tron på uppräckandet

Trots de argument vi här har framfört angående uppräckandet och de bibelställen som belyser detta, finns det troende som inte ser det så. Naturligtvis måste även andra betraktelsesätt respekteras, men de behöver granskas och vägas mot det som vi har framlagt i denna bok.

Det som blockerar många troendes synsätt kan till stora delar bero på att man menar att detta är en sen lära. Denna lära kallas av teologerna för ”darbyism”, efter den engelska predikanten John Nelson Darby (1800–1882).

Att läran om ett borttryckande av de troende före vedermodan skulle ha sitt ursprung hos denne Darby, är långtifrån hela sanningen och det är beklagligt att sådana tankar skulle blockera det budskap som finns att läsa i Bibeln.

Det som är sant angående den så kallade darbysimen,

är att Darbys förkunnelse inledde en tid då budskapet om Jesu återkomst åter aktualiserades. I den förkunnelsen ingick att Jesus hämtar hem sitt folk genom det så kallade ”uppryckandet”.

Frukterna av Darbys budskap blev att det uppstod väckelse och andligt uppvaknande för många människor; alltså en god frukt. Det verkar alltså som att Gud själv bekräftade detta budskap, därför bör vi inte lättvindigt förkasta det.

Detta hände alltså på 1800-talet. Århundradet tidigare hade en skriftställare vid namn Emmanuel Lacunza (1731–1801) förkunnat samma budskap, nämligen att man skulle se Jesu återkomst i två faser, en då han tar hem sitt folk och en senare när han återvänder till jorden. Han skrev under ett täcknamn den omfattande boken *Kristi kommande i härlighet och majestät* på över 900 sidor.

På 1700-talet, alltså innan Darbys var född, fanns det i Amerika en baptistpredikant vid namn Morgan Edwards (1722–1792). Han skrev uppsatser och undervisade om att de troende kommer att hämtas till himlen före vedermödan.

Han var heller inte den ende som gjorde det. I Boken *Understanding End Times Prophecy* av Paul N. Benware, påpekar denne att det var många som på 1600-talet och 1700-talet hade börjar undervisa om ett uppryckande av de troende som en händelse som var separerad från den då Jesus kommer åter synligt.

Det som hände vid denna tid var att ett budskap, som

hela tiden funnits i Bibeln, men som förbisetts, nu blev uppväckt. Det var inte det enda som fick nytt liv; vid denna tid återuppväcktes också budskapet om de troendes dop genom nedsänkning. Det fick så småningom genomslag i många länder, även om grundandet av de första baptistförsamlingarna skett redan på 1600-talet.

Flera andra bibliska sanningar kom också att få nytt liv och utbreddes från denna tid och framåt. Den lokala församlingen var en sådan sanning, Andens nådegåvor, de andliga tjänstegåvorna och helbrägdagörelse genom tron är exempel på ytterligare bibliska sanningar som legat i träda, men som då återigen blev förkunnat och praktiserat.

I denna utveckling kan man se Guds strategi för att medvetandegöra de troende inför den yttersta tiden och Jesu återkomst. Förkunnelsen av dessa sanningar har inneburit oerhörd välsignelse och vi ska vara tacksamma att de åter kom fram i ljuset. Vi vet ju av kyrkohistorien att det hade förflutit många mörka århundraden efter det att kyrkan blev förenad med staten på 300-talet. Då inleddes den katolska kyrkans framträdande och den blev mer eller mindre dominerande i många länder. Det var först vid reformationen som denna trend bröts, i och med att läran om rättfärdiggörelse genom tro blev förkunnad till människors frihet och frälsning. Reformationen medförde dock inte att alla bibliska sanningar fick nytt liv igen, men det var en inledning till det som senare skulle komma.

Nytt ljus kom över Skriften, när den trycktes och

predikades på ett språk som alla förstod. I fråga om Jesu återkomst däremot, övertog i princip protestantismen den katolska kyrkans bekännelse. Den lyder så här i den lutherska kyrkans trosbekännelse av Guds enfödde Son, Jesus: "... uppstigen till himmelen, sittande på allsmäktig Gud Faders högra sida, därifrån igenkommande till att döma levande och döda."

Som vi ser så finns inget närmare specificerat angående Jesu återkomst, vedermödan eller tusenårsriket, vilket är förstäeligt då trosbekännelsen måste vara kortfattad och koncentrerad. Men denna trosbekännelse har säkert påverkat och begränsat förkunnelsen om den yttersta tidens händelser. Det har medfört att mer detaljerade utläggningar av det som faktiskt står i Bibeln, om det som ska hända i den yttersta tiden, har begränsats. Så var det under den katolska tiden, och även efter reformationen, ända fram till de fria församlingarnas och frikyrkosamfundens tid som på ett påtagligt sätt bröt fram under 1800-talet. När då de gamla bibliska sanningarna lyftes fram, blev det till välsignelse för många, medan andra inte kunde ta till sig dem utan förblev i gamla kyrkliga traditioner.

En annan stor välsignelse var att det "allmänna prästadömet" åter kom i funktion genom att man öppnade för att den enskilde troende själv kunde läsa Bibeln och i Andens ljus få upp ögonen för dess sanningar. Läsandet av Bibeln ökade och man läste även mycket annan andlig litteratur. Detta gjorde att de troende fick beteckningen "läsare". Egentligen är det en hedersbenämning eftersom

de hade stor kärlek till gudsordet och växte sig andligt starka genom sin bibelläsning.

Det var säkert många som ville ge begreppet ”läsare” en prägel av förakt, och visst fanns det en nedsättande ton i det uttrycket. På samma sätt kan det upplevas när man använder ordet ”darbyister” som ett sätt att ringakta förkunnelsen om uppryckandet. Det förhåller sig på samma sätt med ordet ”fundamentalister”; ofta används detta i en vid bemärkelse om dem som håller fast vid tron på Bibeln som Guds sanna och ofelbara ord. Sådana schablonmässiga benämningar är olyckliga och kan leda till blockeringar. Att avfärda förkunnelsen om uppryckandet av de troende med begreppet ”darbyism”, är att göra det lätt för sig och blockera för många att själva tränga in i bibelordet och söka vägledning på det här området.

En del påpekar att det inte finns så många exempel på förkunnelse under den allra första kristna tiden, som tydligt talar om ett uppryckande före den vedermöda som sedan ska komma över världen. Å andra sidan kan man redan i de nytestamentliga skrifterna se hur de första kristna väntade att Jesus skulle komma när som helst. De väntade inte på att särskilda händelser, som exempelvis att Antikrist skulle träda fram före Jesu återkomst. Väntan på Jesus var en väsentlig del av deras liv.

När det gäller att Jesus skulle komma före tusenårsriket, det synsätt som har den teologiska beteckningen ”premillennianismen”, skriver Millard J Erickson i boken *Tusenårsriket dröm eller verklighet?* om tron

på uppryckandet hos de första kristna: ”Naturligtvis kan premillennianismen under församlingen första århundranden ha innefattat tron på ett uppryckande före vedermödan.”

Här ska ges några exempel på hur kristna under de första århundradena kunde uttrycka sig i frågan om Jesu återkomst och de händelser som är kopplade till hans återkomst. *Hermas Herden* är en kristen skrift från cirka år 140. Den ingår i de apostoliska fädernas skrifter. Här är ett litet citat från denna skrift, som handlar om Anti-krist: ”Gå därför och omtala för Herrens utvalda, hans stora verk, och säg dem att detta djuret är en förebild av den förestående stora vedermödan. Om ni därför förbereder er och gör bättring av hela hjärtat till Herren, ska ni kunna undgå den, om ert hjärta blir rent och befläckt, och ni i de övriga dagarna av ert liv tjäna Herren ostraffligt.” Här kan vi se att uppfattningen att de troende ska bli räddade undan vedermödan fanns även på den tiden.

Hippolytes, född cirka år 170, var en ledare inom den kristna kyrkan och han skrev en avhandling om Kristus och Antikrist. I den kommer han med uppmaningar om att de troende ska vara fasta i det välsignade hoppet om Jesu återkomst och uppryckandet till honom. Han skriver bland annat så här: ”Därefter ska vi som lever och är kvar tillsammans med dem ryckas upp i skyarna för att möta Herren och därefter ska vi för alltid vara samman med Herren.” (Ett citat som nästan ordagrant anknyter till det Paulus skriver i 1 Tess. 4:17).

Efraim Syriern levde åren 303–373. Han höll en predikan om den yttersta tiden som blev nedtecknad. Från den citerar vi: ”Alla Guds utvalda ska samlas tillsammans före den kommande vedermödan och ska föras till Herren, för att de inte vid någon tid ska se den prövning som ska överta världen.” Tydligare kan det knappas uttryckas, det som vi har beskrivit som uppräckandet av de troende före vedermödan.

Dessa exempel från de första århundradena är några glimtar på hur man vid den tiden såg på den yttersta tidens händelser.

Den senast citerade källan är från 300-talet och det är ganska betecknade för att efter det århundradet var det många mörka sekel som gick innan sanningen om Jesu tillkommelse åter fick liv. Under 300-talet blev kristendomen nämligen statsreligion, och därmed den enda godkända i Romarriket. Den apostoliska förkunnelsen om bland annat den yttersta tiden, begränsades och sammanfattades med endast några ord i kyrkans trosbekännelse.

Dessutom medförde den tid då kristendomen blev statsreligion en förändring då det gäller den apostoliska tron på ett tusenårigt fredsrike. Då kyrkan blev godkänd av den romerska staten så trodde man att detta var början på det riket. Nu kunde man alltså leva utan förföljelse och fritt predika Guds ord, vilket innebar en oerhörd skillnad, jämfört med tiden dessförinnan. Det låg därför nära till hands att tro att tusenårsriket hade börjat.

Augustinus levde vid denna tid; han föddes 354 och

dog 430. Han skrev ett stort bokverk, Gudsstaten, som fick stor betydelse och ett starkt inflytande bland de kristna. I den förde han fram tanken att tusenårsriket förverkligas genom att kristendomen utbredds. Sedan dess har många kyrkor ärvt denna tro och förlorat tron på ett faktiskt tusenårsrike. Detta var ett avsteg från den apostoliska tron som hade rätt dessförinnan; tron på att Jesus kommer till jorden och sedan regerar under tusen år. Nu finns däremot tron på detta i många kyrkors förkunnelse, vilket kan ses som en återgång till en klassisk biblisk sanning.

Att tron på ett tusenårsrike fanns bland de första kristna finns det flera vittnesbörd om. Här tar vi bara med ett av dessa och det kommer från Justinus Martyren, född cirka år 100 och död cirka år 165. Så här lyder hans vittnesbörd i frågan om tusenårsriket: ”Jag och andra, som är rättsinniga kristna i alla avseenden är förvissade om, att det ska komma en uppståndelse från de döda och tusen år i Jerusalem, vilken stad då ska smyckas och byggas ut som profeterna Hesekiel och Jesaja och andra förutsagt.”

Nu lever vi på 2000-talet och naturligtvis har vi aldrig levt närmare den yttersta tidens dramatik och Jesu återkomst än nu. Med början på 1800-talet har betydligt mer ljus kommit över de händelser som är kopplade till den sista tiden och det är naturligt att det är så. Utifrån det ord som profeten Daniel fick från ängeln ser vi detta som ett bibliskt synsätt: ”Men du, Daniel, ska gömma dessa ord och försegla bokrullen till den sista tiden. Många ska

forska i den och kunskapen ska bli stor.” (Dan. 12:4).

Daniel fick själv uppenbarelser om den yttersta tiden, hela hans bok är mer eller mindre profetisk. Det Daniel fick nedteckna, var säkert svårt för honom att förstå, han ger också uttryck för det, i boken som bär hans namn: ”Jag hörde det men förstod inte, så jag frågade: ’Min herre, vad blir slutet på allt detta’? Då sade han: ’Gå, Daniel, för dessa ord ska förbli gömda och förseglade till den sista tiden’.” (Dan. 12:8–9).

Min övertygelse är att vi lever i den sista tiden, som ängeln uttryckte det, och alltmer ljus har kommit över det profetiska ordet ju mer tiden har gått. Må vi därför ta vara på det profetiska ordet!

KAPITEL ELVA

Några missuppfattningar

I det förra kapitlet tog vi upp en del företeelser som troligtvis har varit som en blockering för en del när det gäller budskapet om Jesu återkomst. Det finns också annat som kan försvåra för många att ta emot budskapet om Jesu återkomst. Vi tänker särskilt på tre områden, där det ofta uppstått missförstånd om vad bibelordet egentligen säger. Vi behöver därför stanna upp inför dessa tre områden och se vad de egentligen handlar om.

1) Det första är det som beskrivs i 2 Tess. 2: 1–4: ”När det gäller vår Herre Jesu Kristi ankomst och hur vi ska samlas hos honom ber vi er, bröder, att inte plötsligt tappa fattningen. Låt er inte skrämmas av någon ande eller av något ord eller brev som påstås komma från oss och som säger att Herrens dag är här. Låt ingen bedra er på något sätt. Först måste avfallet komma och laglöshe-

tens människa träda fram, fördärvets son, motståndaren som förhäver sig över allt som kallas gud eller heligt så att han sätter sig i Guds tempel och säger sig vara Gud.”

Att det handlar om Antikrist, det är de flesta överens om. Vad man då menar utifrån detta sammanhang är att innan Jesus hämtar hem sitt folk, måste Antikrist ha framträtt och blivit uppenbarad i världen. Vi läste: ”Först måste avfallet komma och laglöshetens människa träda fram”. Här är det något som alltså måste föregå en händelse, eftersom det står ”först”. Vid en snabb genomläsning kan man då anta att det som texten beskriver måste ske innan Jesus hämtar sitt folk från jorden. Men är det verkligen på det sättet?

Det som Paulus skriver till sina läsare är att de som tillhör Jesus ska församlas till honom; detta är således den sanning som ligger i botten av vad han skriver. Sedan ser vi att det finns en oro hos de troende i Thessaloniki som han försöker dämpa, vilket framgår av dessa ord: ”... inte tappa fattningen” och ”Låt er inte skrämmas”. Vad var det då som oroad de troende som Paulus skriver till? Svaret är att det var en felaktig förkunnelse som hade åstadkommit detta: ”... som säger att Herrens dag är här”. Då är frågan: Vad innebär uttrycket ”Herrens dag”?

Då man läser om Herrens dag, ser man att den är förknippad med dom och Guds vrede. Vi ger några exempel på det: ”Solen ska vändas i mörker och månen i blod innan Herrens dag kommer, den stora och skrämmande.” (Joel 3:4). ”Ve dem som längtar efter Herrens

dag! Varför längtar ni efter den? Herrens dag är mörker och inte ljus.” (Amos 5:8).

När det talas om Herrens dag i Bibeln, är det i regel i samband med dom och mörker, alltså något man inte ska se fram emot. Den vedermöda som ska gå över jorden, och som beskrivs i Uppenbarelseboken, passar väl in på det begreppet. Det blir en domens tid över den värld som har vänt Gud ryggen. Den tiden blir fullständigt unik, som den värsta som världen någonsin varit med om.

När Paulus skriver sitt brev har inte Herrens dag inträffat och därför avfärdar han dem som påstod att den hade kommit. Det är inte att undra på att de troende som hörde att Herrens dag var kommen kände förtvivlan. De skulle då befinna sig i en tid av dom och i så fall inte ha räddats från den. Paulus hade ju tidigare skrivit att de skulle: ”... vänta på hans Son från himlen, honom som Gud har uppväckt från de döda: Jesus, som räddar oss från den kommande vredesdomen.” (1 Tess. 1:10). Nu var de oroliga för att de missat detta.

Paulus betonar då att Herrens dag inte kan ha kommit, eftersom Antikrist inte ännu hade uppträtt. Hans argument för att Herrens dag ännu inte inträffat, var att dessförinnan skulle Antikrist framträda. Denne blir då tillsammans med de ogudaktiga drabbade av domen, som inte bara omfattar en enda dag, utan handlar om den tid då Herren dömer Antikrist och hans medlöpare.

Paulus lugnar alltså de troende genom sitt brev, de är inte inne i en tid av dom och han påminner dem om vad han tidigare har undervisat: ”Minns ni inte att jag sade

er detta medan jag ännu var hos er? Och ni vet vad det är som nu håller honom tillbaka så att han kan träda fram först när hans tid kommer. Laglöshetens hemlighet är ju redan verksam. Nu måste bara han som håller tillbaka röjas ur vägen.” (2 Tess. 2:5–7).

Många uppfattningar har framförts om vad det kan vara som är hindret för Laglöshetens människa, Antikrist, att uppträda. Vi läser att beteckningen för den, som håller Antikrist tillbaka, är ”han”. Detta talar för att det är den Helige Ande som är hindret. Den helige Ande bor i de troende och om de blivit borttryckta innan Antikrist framträder så är det hindret borta. I Folkbibeln översätts detta som ”... röjas ut vägen”. Reformationsbibeln översätter så här: ”... har tagits bort”. Danska bibeln översätter ”fjernes”, alltså avlägsnas. Det skulle mycket väl stämma in på att den Helige Ande har tagits bort eller avlägsnat sig och skulle då vara en hänvisning till att de troende avlägsnats från jorden.

Det vi här har behandlat är begreppet Herrens dag, vilket syftar på den domens tid som kommer över världen i samband med Antikrist, den laglöse som verkar på jorden i den yttersta tiden och som är Guds motståndare. Observera skillnaden mellan Herrens dag och en annan dag, som Paulus också skriver om, nämligen den som finns i det sammanhang som vi tidigare citerat från 2 Tess. 2. Där skriver Paulus om ”... vår Herre Jesu Kristi ankomst”. Om den dagen kan vi finna en annan beteckning i Fil. 1:6: ”Och jag är övertygad om att han som har börjat ett gott verk i er också ska fullborda det till

Kristi Jesu dag.”

Det är med tanke på den dagen, då Herren kommer för att ta hem sitt folk, som Paulus är angelägen att Jesus ska ha fullbordat sitt goda verk i de troende. Det är viktigt att förstå skillnaden mellan *Jesu Kristi dag* och *Herrens dag*. Det senare uttrycket står för en tid av dom.

2) Det andra som vi vill ta upp, och som ibland ses som att Jesu ankomst skulle dröja till en tid in i vedermödan, är det som Paulus skriver om den sista basunen. Så här skriver han: ”... i ett nu, på ett ögonblick, vid den sista basunens ljud. Basunen ska ljuda och de döda ska uppstå odödliga, och vi ska förvandlas.” (1 Kor. 15:52).

Det finns de som menar att detta skulle vara den sista basunen som är beskriven i Uppenbarelseboken, den sjunde och sista som beskrivs där. (Upp. 11:15f).

När Paulus skriver om den sista basunen i sitt brev till Korintierna, så gjorde han det under den tredje missionsresan, någon gång på 50-talet. När Johannes får sin uppenbarelse sker det troligen i mitten på 90-talet. Paulus hade alltså ingen kännedom om de sju basunerna som Johannes senare fick uppenbarelse om, därför kan han inte mena den sjunde basunen.

Den basun som Paulus syftar på i sitt brev till Tesalonikerna måste vara samma basun som i hans brev till Korintierna. Vi citerar: ”När en befallning ljuder, en ärkeängels röst och en Guds basun, då ska Herren själv komma ner från himlen, och de som har dött i Kristus ska uppstå först. Därefter ska vi som lever och är kvar

ryckas upp bland skyar tillsammans med dem för att möta Herren i rymden. Och så ska vi alltid vara hos Herren.” (1 Tess. 4:16-17). Denna basun, som Paulus kallar den sista i 1 Kor. 15:52, avslutar församlingens tidsålder.

3) Den tredje missuppfattningen är nog den vanligaste och berör fler än de två andra som jag har lyft fram. Det som jag tänker på är att det inte skulle vara möjligt för Jesus att komma åter när som helst, eftersom inte alla har nåtts av evangeliet. Det som ligger till grund för en sådan uppfattning är Jesu ord i Matt. 24:14: ”Och detta evangelium om riket ska förkunnas i hela världen till ett vittnesbörd för alla folk. Sedan ska slutet komma.”

Vi ska se närmare på detta och sammanhanget, varifrån denna vers är hämtad. Vi finner den som en del av svaren som Jesus ger till sina lärjungar. Så här beskriver Matteus tillfället och frågorna: ”När Jesus sedan satt på Olivberget och lärjungarna var ensamma med honom, kom de fram till honom och frågade: ’Säg oss: När ska det ske? Och vad blir tecknet på din återkomst och den här tidsålderns slut?’” (Matt. 24: 3).

Vad många kanske inte tänker på, är att det faktiskt är tre frågor om tid och därmed är det tre olika tidpunkter som svaren också handlar om.

Den första frågan handlar om när templet skulle ödeläggas, det är uppenbart eftersom Jesus i versen innan hade förklarat att det skulle rivas ner. ”Men han sade till dem: ’Ni ser allt detta. Jag säger er sanningen: Här ska inte lämnas sten på sten. Allt ska rivas ner.’”

(Matt. 24:2).

Den andra frågan handlar om Jesu återkomst och den tredje frågan handlar om tidsålderns slut. Den uppdelningen är viktig att förstå, den framgår också av texten, eftersom de tre frågorna åtskiljs med ordet ”och”. Det visar att det handlar om tre olika frågor. Detta har en del inte uppmärksammat, särskilt inte skillnaden mellan den andra och den tredje frågan.

Även Studiebibeln tolkar det på det sättet: ”Tre frågor: a/ När ska templet förstöras? b/ Vad blir tecknen på din förestående tillkommelse? c/ Vad blir tecknen som föregår tidens ände?”

Tidens ände, är inte när Jesus kommer tillbaka i synlig gestalt och upprättar sitt tusenåriga fridsrike. Först efter det tusenåriga riket kommer tidens ände, eller som vi läste: ”Sedan ska slutet komma”. (Matt. 24:14). Dessförinnan, hade alltså Jesus i samma vers sagt: ”Och detta evangelium om riket ska förkunnas i hela världen till ett vittnesbörd för alla folk.”

Det framgår alltså av Jesu ord att det är först efter tusenårsikt, då slutet kommer, som evangeliet har förkunnats för hela världen. Då är frågan om Bibeln tar upp detta på fler ställen? Ja, det finns flera bibelställen som talar om detta och om den tid då Jesus regerar på jorden. Då har också judafolket i sin helhet återförsamlats i sitt land och judarna kommer att vara i Jesu omedelbara närhet kring hans tron i Jerusalem. De kommer också att tjäna som ett missionerande folk och förkunna ”evangelium om riket.” Det handlar om det

rike där Jesus är konung.

Då kommer Jerusalem att vara ett centrum för människor från hela världen som söker Herren och de kommer att bege sig dit: ”Det ska ske i den yttersta tiden att berget med Herrens hus ska stå fast grundat och vara högst bland bergen, upphöjt över höjderna. Alla hednafolk ska strömma dit.” (Jes. 2:2). Lagg märke till att det står ”alla hednafolk” och det är när detta sker, som budskapet når alla.

Jesaja beskriver också hur judarna då ska vara det missionerande folket: ”Jag känner deras gärningar och deras tankar. Den tid kommer då jag ska samla alla hednafolk och tungomål, och de ska komma och se min härlighet. Jag ska sätta ett tecken ibland dem. Några av dem som blir räddade ska jag sända som budbärare till hednafolken, till Tarsis, till Pul och Lud, bågskyttefolken, till Tubal, Javan, till kustländerna i fjärran, som inte hört talas om mig eller sett min härlighet. De ska förkunna min härlighet bland hednafolken.” (Jes. 66:18–19).

Sammanhanget ger vid handen att det är judafolket det handlar om och att judarna är budbärarna. Här kan vi också lägga märke till att det talas om ”kustländerna i fjärran som inte hört talas om mig eller sett min härlighet.” Här ser vi att det är avlägsna folk och sådana som inte tidigare fått höra evangeliets budskap; de onådade folken, med andra ord.

Att det är judarna som då är det stora missionsfolket framgår av ett annat bibelställe: ”Så säger Herren Sebaot: På den tiden ska tio män, av alla språk och länder, gripa

tag i mantelfällan på en judisk man och säga: 'Låt oss gå med er, för vi har hört att Gud är med er'." (Sak. 8:23). Det är under denna tid (tusenårsriket) som missionsuppdraget slutligen blir genomfört och alla folk kommer att nås av evangeliets budskap.

Det finns andra bibelställen i GT som talar om hur alla hednafolk ska lära känna Herren på den tiden. Redan under GT:s tid fanns alltså uppenbarelsen om att alla folk skulle söka Herren. Vi visar på detta med en vers från NT, där man just refererar till GT, ett sammanhang från profeten Amos: "Därefter ska jag vända tillbaka och åter bygga upp Davids fallna hydda. Jag ska bygga upp dess ruiner och upprätta den igen, för att alla andra människor ska söka Herren, alla hedningar över vilka mitt namn har nämnts." (Apg. 15:16-17).

Vad vi ser här är att när Jesus har kommit tillbaka till jorden, så blir det en upprättelsetid för judarna – "Davids fallna hydda". Då det har skett blir resultatet: "... att alla andra människor ska söka Herren, alla hedningar..."

Då är missionsuppdraget fullbordat. Då har den kristna församlingen gjort sin del i detta uppdrag och överlämnat uppdraget till det judiska folket. Till dess verkar vi och är trogna i uppdraget att sprida evangeliet, vilket avslutas då vi får flytta hem till den himmelska härligheten.

Men det är beklagligt och olyckligt när man använder Matt. 24:14 som en förevändning för att inte Jesus skulle kunna komma när som helst. Det gör att man invagar människor i en tro som bygger på en felaktig

grund. Därför är det viktigt att denna missuppfattning rättas till, blir förkunnad och känd.

KAPITEL TOLV

Förändrat synsätt på Jesu återkomst

När det gäller förkunnelsen om Jesu återkomst, hör det också till bilden att denna förkunnelse har förändrats i svenska frikyrkor under de senaste årtiondena. Denna förändring har skett utan att några större samtal eller debatter har ägt rum. Det har skett successivt och har lett till att nya synsätt har trängt in. Eftersom Jesu återkomst är ett av NT:s absolut största ämnen kan vi inte tillåta detta passera obemärkt.

Det finns flera dimensioner av detta; en av förändringarna gäller de troendes uppryckande till himlen och mötet med Jesus på skyn. Huvudordet för detta är det som vi tidigare har citerat: ”Därefter ska vi som lever och är kvar ryckas upp bland skyar tillsammans med dem för att möta Herren i rymden. Och så ska vi alltid vara hos Herren.” (1 Tess. 4:17).

Detta bibelord uttrycker tydligt vad som ska hända och det har i svensk frikyrka tidigare varit en ganska självklar bibelsanning, som förkunnats i de olika samfundet. Vi låter Algot Ahlbäck vara en röst från gångna tider genom ett citat från boken *Vad är klockan slagen?* Underrubriken på framsidan lyder: "Orubbliga sanningar om de yttersta tingen". Boken utgavs 1949 på Örebro Missionsförenings förlag. På sidan 20 skriver Ahlbäck: "Men att Herren, Jesus Kristus ska komma åter till jorden, uppenbar och synlig för alla, och att Han dessförinnan ska hämta upp till sitt möte ett folk, nya förbundets egendomsfolk, det är för var och en som tror på Guds ord, orubbliga sanningar."

På senare tid har förkunnelsen om Jesu återkomst mest betonat att Jesus ska komma åter till jorden, sätta sina fötter på Olivberget i Jerusalem och upprätta sitt rike. Detta synsätt finns också med i den förkunnelse som varit vanlig tidigare. Det som skiljer det nyare synsättet från det gamla är att man nu bortser från de troendes uppräckande, eller placeras den händelsen strax före den tidpunkt, då Jesus kommer till Olivberget. Man brukar då beskriva det som att de troende möter Jesus på skyn för att direkt återvända till jorden tillsammans med honom.

Det som också många som omfattar det nya förkunnelsen talar tyst om, är den svåra tid som ska föregå den stora händelsen då Jesus stiger ned på Olivberget, den som brukar kallas "den stora vedermödan". Denna tid och händelserna omkring finns beskrivna i flera kapitel

av Uppenbarelseboken.

De som tar till sig den nyare förkunnelsen, har alltså ett annat synsätt än det som tidigare varit den allmänt vedertagna. Grovt förenklat kan man påstå att genom att ta bort eller tona ner budskapet om vedermödan och uppräckandet i förkunnelsen, så förminskas det allvar som präglar skildringen av dessa händelser i bibelordet.

Dessa två olika synsätt, som här kortfattat har beskrivits, påverkar var och en på sitt sätt, dem som lyssnar till budskapen. Det handlar om beredskapen att vänta på mötet med Herren på himlens skyar, eller att vänta på att Jesus ska stiga ner till Olivberget.

Det är inte oviktigt vilken undervisning som förmedlas i församlingarna, eftersom det påverkar vaksamheten och beredskapen inför mötet med Jesus. Det är mycket viktigt att vi lever i klarhet och vaksamhet inför den stora händelsen då de troende blir borttryckta från jorden. Därför kan allvaret i samband med den yttersta tidens händelser varken tas bort eller tonas ner.

Vad vi behöver är inte en strid om dessa sanningar eller splittring bland pastorer och i församlingar. Däremot behöver vi en tydlig förkunnelse om Jesu återkomst och konsekvenserna av den händelsen.

Tyvärr har budskapet om Jesu återkomst på senare år allt mer tystnat i församlingarna, trots att vi nu lever närmare denna händelse än någon annan tid i historien. Därför är det helt nödvändigt med en förändring på detta område.

Den kursändring som jag här sätter fokus på, har

blivit allt mer uppenbar. Som underlag för att visa att det verkligen är så, vill jag hänvisa till ett examenarbete som gjorts vid Göteborgs universitet av Oscar Svensson. Namnet på denna avhandling är *Ett sekel av pentekostal eskatologi*.

En teolog vid namn George Ladd har aktivt bidragit till att denna förändring kunnat ske. Det sägs i Oscar Svenssons avhandling att Ladd har fått stor betydelse ”för den rörelse som blev känd som ’ny evangelikalism’ och Ladd opponerade sig kraftigt mot många av dragen i den dispensationalistiska läran och formade istället en ny generation av förkunnare.” Slut citat.

Här har vi en rot till det nya som har fått genomslag i svensk kristenhet genom i huvudsak en mans verk, den evangelikale teologen George Ladd. Detta är mycket anmärkningsvärt! Ladd har skrivit boken *De yttersta tingen*, och den har alltså varit en starkt bidragande orsak till det förändrade synsätt som kommit in på eskatologins område.

Oscar Svensson skriver så här om denna bok: ”Ett av bokens huvudteman är kritiken mot dispensationalismen och Ladd lyfter fram flera områden där han menar att denna lära är felaktig. Han kritiserar exempelvis synen att det skulle finnas två gudsfolk, judar och församlingen, som Gud skulle hantera på olika sätt. Ladd menar istället att ’den hedniska församlingens frälsning’ är uppfyllelsen av profetiorna riktade till Israel och att därför församlingen är det nya sanna ’andliga Israel’. Detta sätt att tänka brukar vanligen benämnas som

ersättningsteologi, där man menar att församlingen har ersatt Israel som arvtagare till Gamla testamentet och dess löften.” Slut citat.

”Dispensationalism” är ett annat teologiskt uttryck för det som också ingår i det som kallas ”darbyism”. Beteckningarna står bland annat för synen att Jesu tillkommelse sker i två etapper, dels uppräckandet av de troende från jorden, dels när Jesus stiger ned på Oljebberget i sin synliga återkomst till jorden.

Det förrädiska gift som kallas ”ersättningsteologi” har genom Ladds bok alltså trängt in i delar av svensk kristenhet. Där kan man också finna en orsak till att det är så tyst i församlingarna om Guds profetiska löften till judarna.

Vi ska se mer på hur Oscar Svensson beskriver förändringen i sin avhandling: ”En viktig ingång i Sverige fick Ladd genom Örebro Missionsskola som då ägdes av Örebromissionen. Under 70-talet genomgick skolan en förnyelse där man under Sigfrid Demingers ledarskap sökte hitta en ny teologisk grundsyn. I den processen blev Ladds böcker kring bibelsyn och bibeltolkning viktiga och flera kullar av studenter fick så småningom läsa hans nytestamentliga teologi. Publiceringen av Ladds *De yttersta tingen* väckte dock stark kritik inom Örebromissionen eftersom den inte stämde överens med den klassiska eskatologiska tolkningen. Örebromissionens eskatologi var nämligen, liksom Pingströrelsens, tydligt förankrad i dispensationalismen. Enskilda ur lärarkollegiet fick stå till svars men försvarade den nya

eskatologiska linjen.” Slut citat.

Vi ser alltså här, hur det i början när det nya synsättet fördes fram, väckte starka reaktioner i Örebromissionen. Idag har detta motstånd eliminerats och den nya eskatologiska undervisningen har blivit den grund som blivande pastorer får sig till del. Det är därför inte att undra på att dessa inte har förståelse för den undervisning som förr var den dominerande, när de möter den.

Den som har huvudansvaret för den eskatologiska undervisningen av blivande pastor på denna skola är Mikael Tellbe, som gått vidare i Ladds fotspår. Om detta skriver Oscar Svensson följande:

”En av de tydligaste rösterna för Ladds eskatologi blev så småningom författaren och läraren i Nya testamentet vid Örebro Missionsskola Mikael Tellbe. 1997 kom hans bok *Lammet och Odjuret* ut på Libris förlag och trycktes sedan i flera nya upplagor, den senaste 2015.”

Oscar Svensson skriver vidare: ”I *Lammet och Odjuret* ifrågasätter Tellbe flera gånger den dispensationalistiska läsningen där man läser ”de bibliska profetiorna bokstavligt” och gör en ”skarp distinktion mellan Guds plan för Israel och församlingen”. Liksom Ladd menar han att det är ”tveksamt om det är rätt att så tydligt skilja på Guds plan för Israel och Guds plan för församlingen som man gör i den dispensationalistiska tolkningen. Tellbe tycker dessutom inte att man i en bokstavlig tolkning av Johannes visioner tar hänsyn till Uppenbarelsebokens utpräglade symbolspråk. Istället

hänvisar han i en fotnot till Ladds *De yttersta tingen* och menar att ”i en mer nyanserad form av den futuristiska tolkningen tar man avstånd från... den skarpa distinktionen mellan Israel och församlingen som kännetecknar dispensationalismen”. Tellbe tar också tydligt avstånd från den dispensationalistiska tanken att församlingen ska ryckas upp före vedermödan och hänvisar istället till Ladd i fotnoten som är kopplat till detta resonemang.” Slut citat.

I pastorsutbildningen på eskatologins område har särskilt boken *Lammet och Odjuret* haft en framträdande roll. En huvudpunkt, menar Tellbe, är att Uppenbarelsboken till stora delar är avsedd som en kritik av det dåvarande romarriket. Tellbe skriver: ”Konflikten mellan statsmakten och den kristna församlingen genomsyrar hela Uppenbarelsboken. Som vi ska återkomma till i kapitel fem, uttalar sig Johannes mycket kritiskt gentemot Rom och det romerska samhällssystemet.”

Som kommentar till detta vill jag påstå att det förminskar den gudomliga uppenbarelsen i Uppenbarelsboken. Det är nämligen inte så att Johannes skrivit ned ett eget budskap, utan det är en uppenbarelse från Gud, vilket även tydligt anges redan i Upp. 1:1.

Tellbe påstår alltså att Uppenbarelsbokens budskap till stor del är en kritik av romarriket. Han skriver på ett annat ställe: ”Skulle en skrift med en så tydlig kritik av de romerska makthavarna ha hamnat i fel händer, hade både Johannes och hans församlingar kommit i svårigheter. Därför kodar Johannes sitt budskap och

låter den romerska statsmakten bli ett odjur och en förförisk hora.”

Genom att mena att det enbart handlar om Johannes kritik av den dåtida stormakten, romarriket, bryts udden av för den profetiska uppenbarelsen om vad som kommer att hända i den yttersta tidens dramatik.

I den tiden ingår ett antikristligt system, där en kraftig varning ges i Upp. 13 att man inte ska motta det som brukar kallas ”Antikrists märke”. Tolkningen av detta förpassar Tellbe till romarriket. Så här skriver han: ”Varningen för odjurets märke blir därför ytterst en varning för kejsarens maktsystem”. Tellbe vill alltså koppla bort denna profetiska varning från Antikrist och hans system i den yttersta tiden, och istället koppla den till den romerske kejsaren på Johannes tid.

Tellbe ifrågasätter att det kommer att uppstå ett antikristligt rike i den yttersta tiden: ”Detta innebär dock inte att det är givet att Johannes förutsäger en specifik universell, totalitär antikristlig stat i framtiden. Det är snarare ett språkbruk som ger uttryck för vad som än händer i historien och av vilket slag och storlek det än må vara så är utgången given: Gud kommer att krossa ondskan och upprätta sitt rike.”

Tellbe skriver om Odjuret, som enligt de flesta är en bild på Antikrist, följande: ”Odjuret är en bild på den romerska statsmakten med dess kejsare.” Därmed tas udden bort från det allvarliga budskapet om en kommande Antikrist

Eftersom jag använder ett flertal citat från Tellbes

bok, är det viktigt att säga att min kritik inte gäller honom som person, utan endast för att ge exempel på den undervisning som förmedlas i pastorsutbildningen.

Tellbe har skrivit ytterligare en bok med koppling till eskatologin, *Tillbaka till framtiden*. I den boken hänvisar Tellbe till teologen Tom Wright. Flera böcker av honom har utgivits på svenska.

Tellbe verkar stå bakom Wrights uppfattningar på många områden eftersom han citerar honom i den sistnämnda boken. I Wright bok *Ännu bättre: hoppet om himlen, med nya ögon*, finner vi hur försök görs att nollställa de aktuella profetiorna om Jesu återkomst och tidens slut, genom att förlägga dessa till det första århundrandet. Tellbe tar stöd från Wright då han i sin egen bok nämner honom och skriver: ”’Talet om tidens slut’ handlar alltså om händelser som skulle utspela sig under Jesu samtid, om romarnas skövling av Jerusalem och templets förstörelse år 70. Med inspiration från Albert Schweitzer, menar Wright att Jesus medvetet använder sig av uttryckssätt som hämtats från den judiska apokalyptiken. När Jesus talar om ’Människosonen som kommer på molnen’ och hur ’solen förmörkas, månen mister sitt sken och stjärnorna faller från skyn’ (Matt 24:29), ska inte detta tolkas bokstavligt utan förstås som ett utpräglat symbolspråk för att beskriva inomvärldsliga, historiska händelser. Jesus menade att riket skulle komma under hans egen tid.” Slut citat.

Wright går mycket långt när det gäller att förpassa profetiska förutsägelser om Jesu återkomst till det första

århundrandet. Så här skriver Tellbe om det: "Wright hävdar till och med att Jesus aldrig talade om en fjärran, avlägsen framtid. Jesu tal om tidens slut bör alltså ses som ett direkt svar på lärjungarna fråga om 'när ska det hända?' När Jesus därför talar om att templet ska förstöras är det Jerusalems fall år 70 han förutsäger. Uttrycket 'Detta släkte som inte ska förgå förrän allt detta händer' (Matt. 24:34), tolkar Wright som de samtida med Jesus som hör hans ord. Profetian om templets förstörelse och Människosonens återkomst gick alltså bokstavligen i uppfyllelse 40 år efter Jesu död." Slut citat.

Det är minst sagt häpnadsväckande att påstå att Människosonens (Jesus) återkomst skedde 40 år efter Jesu död! Ett sådant påstående kan leda till att förväntan inför, och tron på, Jesu återkomst släcks hos många, eftersom förkunnelsen om dessa ting vattnas ur.

Tellbe verkar dock tveka när det gäller att följa Wright försök till förklaringar av det Jesus säger och som är kopplat till hans återkomst. Så här skriver Tellbe: "Wrights konsekventa historiska läsning av 'talet om tidens slut' har definitivt sina poänger, men väcker också en del frågor. Talade inte Jesus om någon annan framtid än sin egen? Gick verkligen allt i uppfyllelse år 70?"

Jag menar att Wrights budskap skapar stor förvirring på eskatologins område. De exempel som jag har visat på är inte de enda som bidragit till denna förvirring. Jag vill i det sammanhanget nämna ytterligare en bok, *Slutet på historien?* skriven av Stephen Travis.

På sidan 65 i denna bok ges en kommentar till Mark.

13:28-30: "Lär av en jämförelse med fikonträdet. Redan när kvisten blivit mjuk och bladen spricker ut, vet ni att sommaren är nära. När ni ser allt detta hända, ska ni på samma sätt veta att han är nära och står vid dörren. Amen säger jag er: Detta släkte ska inte förgå, förrän allt detta händer." Detta kommenteras av Travis: "Återigen syftar '*allt detta*' på händelser under det första århundrandet snarare än på Jesu återkomst."

Senare i boken, på sidan 83, ges denna kommentar till Jesu undervisning om fikonträdet: "Var passar fikonträdet in i allt detta? Bara för att fikonträdets omnämnande i Bibeln ibland är en bild för Israel, borde vi inte förutsätta att det är så i Markus 13. När Jesus tog välbekanta bilder från vardagslivet, som till exempel får eller skörd eller fester, använde han dem på olika sätt beroende på den situation han befann sig i just då. Som vi visade i kapitel 5, såg han i Mark. 13:38-30 fikonträdets knoppning (oroligheter under det första århundradet) som ett tecken på att sommaren (Jerusalems förstörelse) var nära. Detta är inte till någon vägledning för dem som idag försöker fastställa datum." Slut citat.

Här bortförklaras bilden av Israel som fikonträdet, men inte minst är det ett häpnadsväckande påstående att dess knoppning är: "ett tecken på att sommaren (Jerusalems förstörelse) är nära."

När Jesus talar om fikonträdets blomning så är det en vanlig och traditionell uppfattning att detta handlar om Israel och är ett tecken på Hans återkomst. Judarnas församlande och landets upprättelse, som skett i vår

generation, borde var en väckarklocka för alla. Detta kan ses som det största av alla tidstecken på att Jesu tillkommelse kan vara mycket nära. Att detta stora tecken bortförklaras är minst sagt problematiskt. Detta kan vara en av anledningarna till att budskapet om Jesu återkomst har tystnat i stora delar av kristenheten i vårt land.

Vi kan se att mycket ifrågasätts genom de nya synsätten på Bibelns profetior och Jesu återkomst som jag här har gett exempel på. Till stora delar avfärdas Uppenbarelsebokens budskap om den yttersta tiden till att handla om det gamla romarriket. Händelserna i Bibelns sista bok och beskrivningen av vedermödan, samt även uppryckande av det troende till det himmelska, tonas ner eller förtigs. Evighetsallvaret med de klassiska begreppen om himmel och helvete, försvinner också allt mer bort från förkunnelsen.

De exempel som har lyfts upp här, visar på att man frångår den traditionellt allmänt vedertagna uppfattningen att Uppenbarelseboken är en beskrivning av ändens tid. Detta sker i en tid när budskapet i Bibelns sista bok är mer aktuellt än någonsin i historien och borde vara vägledande för oss som lever i denna tid. Här behöver vi stå upp för en förändring med ett andligt uppvaknade i församlingarna om tidens allvar och Jesu återkomst!

Vi behöver nu ett stort nätverk av pastorer och evangelister som är med och återupprättar budskapet om Jesu återkomst så att det finns en vakande och väntande

församling då skyn brister och Jesus hämtar hem alla
dem som har en levande relation med honom!

KAPITEL TRETTON

Väntan på Jesu återkomst

Det är uppenbart att det skett en förändring i vårt land på eskatologins område, alltså i synen på läran om de yttersta tingen. Detta har skett under senare år, då ett nytt synsätt har kommit att bli allt mer framträdande. Detta nya synsätt gällande den yttersta tidens händelser, har medfört att många mer eller mindre slutat att förkunna ett uppräckande av de troende.

Det finns även de som inte tror att det kommer att bli en vedermöda i samband med avslutningen av denna tidsålder. Likaså förekommer det tveksamheter om verkligheten av ett tusenårsrike där Jesus regerar; detta kanske dock inte är så utbrett. Utöver detta kan också nämnas att synen på Guds plan med judarna och deras återsamlande som ett tidstecken har fördunklats eller rent av förnekats.

Som kristna i det här landet kan vi inte slå oss för bröstet, under en lång följd av år har antalet kristna

minskat och den ena församlingen efter den andra lagts ner. Vi behöver ödmjukt rannsaka oss och se vad som brister i lära och liv.

När det gäller läran har denna bok koncentrerats på eskatologins område. En av huvudpunkterna har varit att visa på att tron på uppräckandet av Guds folk från jorden har försvunnit i många sammanhang. Då är det viktigt att ha klart för sig att den uppfattning som vunnit terräng i Sverige, inte delas av en majoritet av evangelikala och pingstvännen i världen. Tror man inte på uppräckandet tillhör man en minoritet av såväl pingstvännen som evangelikala troende, vilket bör var en tankeställare för oss i Sverige.

Jag vill hänvisa till två undersökningar. Den ena är gjord av pingstforskaren Keith Warrington. I sin bok *Pentecostal Theology. A Theology of Encounter* redovisar han hur hela 91 % av världens pingstvännen tror på uppräckandet av de troende och att detta sker innan Guds domar drabbar världen.

Den andra undersökningen gjordes i samband med den tredje Lausanne-kongressen om världsevangelisation – en global samling av 4 500 evangelikala ledare från över 190 nationer – som hölls hösten 2010 i Kapstaden, Sydafrika. Undersökningen gjordes av *Pew Forum on Religion and Public Life* och besvarades av 2 200 evangelikala ledare från hela världen. Vi har tagit del av den genom en artikel i *The Christian Post*. Artikeln har denna rubrik i översättning till svenska: ”Majoriteten av evangelikala ledare tror på uppräckande, ett förestå-

ende återvändande av Jesus.” Vidare skriver man: ”En undersökning som visar att de flesta evangelikala kristna ledare världen över tror på uppräckandet, den undervisning som går ut på att när världens ände kommer nära, då kommer kristna direkt att tas upp till himlen och lämna icke-troende att genomgå lidandet på jorden.”

I undersökningen ser man att sex av tio evangelikala ledare, alltså 60 procent, säger att de tror på församlingens uppräckande, jämfört med 32 procent som säger att det inte händer exakt på det sättet.

När det gäller läran om Jesu andra återkomst, tror drygt hälften, 52 procent av de svarande att Jesus kommer att återvända i deras livstid. Åtta procent säger att Jesu andra ankomst definitivt kommer att inträffa i deras livstid. Detta innebär att en majoritet av dessa evangelikala ledare tror att Jesus kommer tillbaka medan de lever, det vill säga att det inte dröjer länge förrän detta händer.

Vi ska också hänvisa till en annan undersökning, som gjordes för en del år sedan av *Pew Forum on Religion and Public Life*. Det var en omfattande undersökning om religionen i Afrika. I den ingick också hur de kristna där ser på sin tro. I undersökningen visar det sig att hela 61 % av alla kristna i Afrika tror att Jesus kommer tillbaka under deras livstid. Med tanke på att det finns cirka 470 miljoner kristna i Afrika, innebär det att ca 287 miljoner kristna lever sitt liv i tro och väntan på Jesu återkomst!

En femtedel av världens kristna lever i Afrika, så de utgör en stor del av kristenheten i världen. Utöver dessa som här har nämnts, finns det stora skaror av kristna

världen över, som också har en levande tro på att Jesus kommer tillbaka i vår generation. Att denna tro är så stark i vår tid, beror på olika faktorer, inte minst att Bibelns profetior stämmer med den situation som råder i världen idag.

Man kan undra vad procenttalet skulle bli när det gäller vårt land? Det är möjligt att det skulle visa sig mycket lågt. Vad grundar vi detta på? Jo, det finns skäl att tro så, eftersom sanningen om Jesu återkomst sällan predikas. Det finns nämligen en enkel logik som säger att den som tror att Jesus kan komma när som helst, har svårt att hålla inne med att förkunna budskapet om Jesu återkomst. Detta på grund av att detta är en så stor och avgörande händelse att det påverkar förkunnelsen.

Alla goda krafter behöver därför förenas för att stå upp för ett andligt uppvaknande. Det andliga tillståndet är allvarligt i vårt land och ett av uttrycken för detta är att väntan och tron på Jesu återkomst inte är levande i många troendes liv. Därför behöver Jesu ord, som han säger med anledning av sin återkomst, verkligen vara en tankeställare för oss: ”Men ska Människosonen finna tro på jorden när han kommer?” (Luk. 18:8).

Förutom det internationella perspektivet på hur det ser ut inom eskatologins område, kan det vara nyttigt att blicka tillbaka och se hur andliga ledare tidigare har sett på detta i vårt land. John Ongman var grundare av Örebromissionen (numera en del av Evangeliska Frikyrkan) och Lewi Pethrus grundare av Pingströrelsen. Både dess andliga ledare talade mycket om Jesu återkomst och

såg tecken på den. De menade att judarnas återvändande till Israel var ett avgörande tidstecken. Det intressanta är att detta tecken såg de framför sig redan före 1948 då det uppfylldes och staten Israel upprättades.

Denna profetiska klarsynthet grundade de på Bibelns profetior och det var inte bara Ongman och Pethrus, utan många andra förkunnare hade sett detta i det profetiska Ordet. Nu däremot ifrågasätts deras uppfattning, även i de samfund som de var med och grundade. Idag är det tyvärr så att det finns en del förkunnare som inte inser den profetiska uppfyllelsen, ens när den väl har skett!

Om man inte har klarsynthet över det största av alla tidstecken, Israel, hur mycket svårare är det då inte att se alla de andra tidstecknen i det profetiska ordet?

Kanske en del tänker så här: Man har väl i alla tider väntat på att Jesus ska komma tillbaka! Ja, det är sant att en väntan har funnits hos troende genom tiderna. Det är sunt att bära på en längtan och väntan på att Jesus ska komma. Det som har varit ett av kännetecknen i tider av väckelse, har varit att sanningen om Jesu återkomst har varit framträdande. Det borde vara en tankeställare för oss; vi ser inte mycket av väckelse i Sverige, och samtidigt hör vi inte heller mycket om Jesu återkomst.

Det finns en avgörande skillnad mot tidigare generationers väntan på Jesu återkomst och det är att de saknade ett avgörande tecken för detta, men så är det inte längre. Vi tänker på judarnas återvändande till sitt forna hemland. Sedan 1948 finns landet och judarna strömmar nu hem till det. Vi lever i en historisk tid,

men också i en profetisk tid. Det är stort att få leva i denna generation och vi behöver både inse det och ta konsekvenserna av det!

Det som nu sker är av en sådan dignitet att det till och med har förkunnats i FN vid generalförsamlingens öppnande hösten 2013. Israels premiärminister, Benjamin Netanyahu, avslutade sitt anförande med att säga: ”I vår tid förverkligas de bibliska profetierna. Som profeten Amos säger: ’Jag ska göra slut på mitt folk Israels fångenskap. De ska bygga upp ödelagda städer och få bo i dem, de ska plantera vingårdar och få dricka vinet från dem, de ska anlägga trädgårdar och få äta deras frukt. Jag ska plantera dem i deras eget land. De ska inte mer ryckas upp ur det land som jag gett dem, säger Herren din Gud.’ (Amos 9:14-15). Mina damer och herrar: Israels folk har kommit hem för att aldrig mer bli uppryckta.”

Kunde Netanyahu säga detta inför världens nationer i FN, då borde detta förkunnas mycket mer i våra kyrkor!

Det är också anmärkningsvärt, och visar på den andliga oklarhet som råder, när man ifrågasätter om Israel har rätt till sitt land. Vad säger Guds ord? I det citerade ordet från Amos bok läser vi: ”... det land som jag gett dem, säger Herren din Gud.” Gud har alltså gett dem landet. Vill man ifrågasätta hans handlande är man inne på en farlig kurs som man omedelbart borde omvända sig ifrån!

Det råder en andlig förvirring och oförståelse när det gäller vad Bibeln säger om Israel. Den som vill vara politisk korrekt, känner sig naturligtvis uppfordrad att

vara med i den kör som ständigt upprepar sina fördömande av Israel och dess folk. Men för Guds folk är det inte fråga om politisk korrekthet, utan att man vänder sig till Bibelns ord och blir korrekt i förhållande till det.

KAPITEL FJORTON

Hur har det kunnat bli så här?

Rubrikens fråga är värd att ställa och frågan ställs med anledning av den tystnad som råder kring den bibliska sanningen att Jesus kommer åter. Detta skulle kunna betecknas som händelsernas händelse! Jesu tillkommelse kommer att bli världshistoriens mest omvälvande händelse och inför den måste det finnas full beredskap. För Guds folk gäller det att alla är beredda och de icke troende behöver upplysas om att denna bibliska sanning kommer att inträffa, lika säkert som då Jesus kom för första gången för 2000 år sedan.

Jesu födelse var profetiskt förutsagd och det är också hans återkomst. En anledning till att budskapet om detta behöver förkunnas allt mer, är naturligtvis att vi aldrig levt närmare denna händelse än nu. Aldrig tidigare har de bibliska profetierna stämt överens på det sätt som

de gör nu med den tid som vi lever i. Jag säger det igen; det största av alla tidstecken är Israel och att judarna nu återvänder till sitt land.

Ett annat argument för att tystnaden på detta område måste upphöra, är att Jesu återkomst är en så framträdande sanning i Bibeln. Det kan vara det mest förekommande budskapet i NT, där det finns omnämnt över 300 gånger. Bara detta faktum motiverar en bred förkunnelse om denna fråga. Här kan vi tänka på det som Martin Luther uttalade: ”det som Bibeln talar mycket om, det ska vi tala mycket om och det som Bibeln talar mindre om, det ska vi tala mindre om”.

Frank Mangs konstaterar i sin bok *Med brinnande lampor*: ”Budskapet om Herrens återkomst intager en mera framskjuten ställning än de flesta andra sanningar i vårt Nya testamente. Det återkommer oftare än till och med talet om Kristi försoning, nådamedlen och det personliga själavinnandet. Att ignorera ett sådant budskap synes mig såsom ett medvetet eller omedvetet försök att stympa Guds ord.”

Varför predikas det då inte mer om Jesu återkomst med tanke på hur mycket detta budskap finns omnämnt i bibelordet? Varför är denna sanning inte levande för många? Om vi ser tillbaka på 1900-talet, var förkunnelsen om Jesu återkomst mycket utbredd under större delen av århundrandet. Men i slutet av 1900-talet tystnade budskapet allt mer och har så fortsatt in på 2000-talet.

Så här skriver Owe Lindeskär i sin bok *Jesus och hans återkomst*: ”Det är ett faktum att sanningen om

Jesu tillkommelse har marginaliserats och att ämnet inte längre är aktuellt som underlag för predikan och teologisk reflexion. De flesta förkunnare undviker detta predikoämne, vilket innebär att en ung generation i svensk frikyrka inget vet om Jesu tillkommelse.”

Ytterligare perspektiv kan vi få genom detta citat från Lewi Pethrus första bok *Jesus kommer*, vilken utgavs i sin första upplaga 1912. I den skriver han: ”Det heter: ’I den stund då ni icke väntat det ska människosonen komma. ’När alla ropar och säger: ’Han kommer!’ då har man anledning tro, att han ännu dröjer något, men när alla tiger om saken och just ingen tänker därpå, då kan man vara viss om att han är nära.”

Det är en talande beskrivning av hur det varit tidigare och hur det är nu. Den profetiska bild som Lewi Pethrus gav redan då är helt aktuell idag. Nu har budskapet om Jesus återkomst tystnat alltmer och det verkar nu som denna sanning inte är aktuell för många troende i vårt land. Det är just i en sådan situation som Jesus säger att han ska komma; alltså när man inte väntar det: ”Var därför beredda också ni, för i en stund när ni inte väntar det kommer Människosonen.” (Matt.24:44). När Jesus säger: ”Var därför beredda också ni”, kan man se att han inte talar om de icke troende, utan att det handlar om dem som tror på honom. Detta innebär att även de troende löper fara för att vara oförberedda. Här finns det anledning till att rannsaka oss själva.

Vi behöver ha en djupare andlig förståelse för vår tid, som är en svår tid; en tid av avfall och andlig sömnaktig-

het. Detta borde inte heller överraska oss, bibelordet ger oss en tydlig beskrivning av hur det ska vara i den sista tiden. Detta är dessutom ett tecknen på att vi befinner oss just i den tiden.

När det gäller avfallet visar Bo Giertz på detta i *Förklaringar till Nya Testamentet*. I sin kommentar till 2 Tim. 3 skriver han: ”I den yttersta tiden blir det ett stort avfall. Det säger hela Nya Testamentet, från Jesu egna ord i evangelierna fram till Uppenbarelseboken.”

En annan andlig klarsynt auktoritet ska vi citera, nämligen Ole Hallesby. Han konstaterar i sin bok *De yttersta tingen*: ”I alla händelser kan vi icke i kyrkans långa historia påvisa något avfall, som tillnärmelsevis kan mäta sig med det som vi nu uppleva.” Detta borde ge oss ett perspektiv på hur allvarligt tillståndet är i vår tid. Frågan är bara om vi vill inse det?

Med tanke på avfall kan vi även tänka på hur liberalteologin trängt in i frikyrkoleden. Förr fick man i pastorsutbildningen lära sig att tro på bibelordet. I vår tid så försöker man istället ta in nya vinklingar, problematisera det som står i Bibeln och på olika sätt väga dess sanningshalt. Detta sker på ett förrädiskt sätt och genomskådas inte så lätt. Man kanske inte vill framstå som liberalteolog eller att ha ett liberalteologiskt synsätt, men inte desto mindre kommer detta fram då man förkunnar ordet och det visar sig hur man står i förhållande till det. Här behöver vi vara på vår vakt – man tar inte till sig liberalteologisk litteratur utan att bli påverkad av den – därför behövs det varningar på detta område.

Om man inte lever i en väntande och vakande ställning inför Jesu återkomst, kan det sägas vara en del av det avfall som ska råda i den yttersta tiden. Det är nämligen naturligt för ett levande kristet liv, att sanningen om Jesu återkomst och väntan på honom, ständigt är levande i de troendes hjärtan.

Andlig sömnaktighet kommer också att vara ett tecken på att Jesu återkomst är nära. Vi har Jesu egna ord på att så är fallet. Då Jesus undervisar om sin återkomst i Matt. 25 ser vi att det kommer att vara så. (Läs Matt. 25:1–13). I den undervisning som Jesus förmedlar där, ser vi att av de tio som gick ut för att möta honom, var det bara fem som var redo då han kom. Detta är verkligen en väckelsetext; ett budskap om att många av dem som har inriktningen att vara redo då Jesus kommer, inte kommer att vara det. Må vi alla ta till oss detta!

När det gäller den andliga sömnaktigheten som Jesus undervisar om, citerar vi återigen Frank Mangs bok *Med brinnande lampor*: ”Men då sömnaktighetens ande lägrar sig över Guds församling – då tystnar också talet om att Jesus ska komma igen. Man tror det knappt. Och tror man det, så är det bara teoretiskt.”

Här kan man säga att Frank Mangs träffar precis rätt! Jesu återkomst har blivit en teoretisk biblisk sanning i såväl pastorsutbildning och hos många kristna. Man kan ju inte komma ifrån att denna sanning är uppenbar i Bibeln. Det är dock något helt annat att ha sanningen om Jesu återkomst som en teoretiskt sådan eller att ha den som en levande verklighet i sitt andliga liv!

Det går heller inte att komma ifrån att det för med sig konsekvenser, om sanningen om Jesu återkomst inte är levande. Detta gäller såväl förkunnare som varje enskild kristen.

När Jesus talar om sin återkomst ger han en bild av att man kan ha samma inställning, som en av de två tjänare han talar om, hade. Vi finner detta i Matt. 24:45-51. Den ene tjänaren är en trogen och förståndig tjänare.

Det som betecknar denne tjänare är att han inriktar sig på att ”ge dem mat i rätt tid”. Här kan man tala om den ”andliga födan”, det vill säga Guds ord i rätt tid. Tiden, som Jesus anger att det handlar om, är ”när han kommer”, vers 46.

Den andre tjänaren betecknar Jesus som ond: ”Men om den tjänaren är ond och säger i sitt hjärta: Min herre dröjer”. (Matt. 24:48). Här avslöjas denne tjänare och den inställning som fanns i hans hjärta, även om tjänaren inte uttryckte det med sin mun. Inställningen var: ”Min Herre dröjer”.

Jesus avslöjar och varnar alltså för en sådan inställning. Här gäller det för oss att pröva våra hjärtan, ty den tanken kan finnas i vårt innersta och även om vi inte uttalar den så känner Herren den. Inget är nämligen fördolt för honom, han som rannsakar hjärtan.

Att leva i inställningen att ”min Herre dröjer...” är farligt. Den talar om att man inte väntar Jesus i närtid eller tror att han kan komma när som helst. Detta påverkar hela livet, och om man är en Herrens tjänare med uppgiften att ge människor Guds ord, så kommer na-

turligtvis den inställning man har även att påverka dem som lyssnar till budskapet. Bär man på övertygelsen att det kommer att dröja innan Jesus kommer, fortplantas detta budskap in i andra människors liv. Den dagliga väntan på Jesus känns då inte så aktuell, vilket i sin tur påverkar den andlig vaksamheten. I Bibeln står det nämligen att vi varje dag ska leva så att Jesu återkomst inte kommer att överraska oss.

Ett uttryck för inställningen ”min Herre dröjer...”, kan vi se i den uppfattningen att Jesus kommer efter vedermödan. Med den tron, blir det en naturlig konsekvens att Jesus inte kan komma när som helst, eftersom den världsomfattande vedermödan ännu inte har brutit ut.

I denna bok har vi skrivit om uppräckandet av de troende till mötet med Jesus på himlens skyar, som bibelordet talar om. En annan sanning är den att Jesus sedan kommer att stiga ner från den himmelska världen till Olivberget i Jerusalem och upprätta sitt rike. Detta finns också beskrivet i bibelordet, och det är viktigt att se skillnaden mellan dessa händelser, vilket vi försökt att förklara, med stöd av bibelord.

Den senare händelsen, när Jesus upprättar sitt rike och allt det som följer med detta, är naturligtvis ett också ett gott budskap. Men det räcker inte att enbart betona den händelsen. Risker finns då, som Paulus också varnar för, att det bara blir en förkunnelse ”som kliar i öronen?” (Se 2 Tim. 4:3).

Vi har inte fått något mandat av Gud att ta bort det allvar som finns i gudsordet, inte heller att undvika det

eller tona ner det. Om vi gör det, är det inte bara ett svek gentemot Honom som har gett oss sitt ord, det kan också sägas vara ett svek emot dem som lyssnar till förkunnelsen. Ska vi få se människor bli väckta och frälsta, behöver också den väckande sidan av Ordet finnas med. Detta följer av en klassisk förkunnelse, att människor väcks över budskapets allvar och inser sin situation. Detta har tidigare lett till de väckelser som vi kan läsa om i väckelsehistorien.

Om vår inställning och målsättning är att få uppleva väckelse måste vi också ha ett budskap som väcker. Till väckelsebudskapet hör budskapet om att Jesus kommer för att hämta hem dem som tillhör honom. Därför är det av största vikt att det budskapet får förnyad aktualitet!

KAPITEL FEMTON

En väckande uppenbarelse

Som avslutning på denna bok vill jag återge en uppenbarelse som pastor Ingvar Harknäs fick för flera årtionden sedan. Den är nu mer aktuell än någonsin tidigare och därför har jag valt att ta med den här. Denna uppenbarelse finns med i Harknäs bok *Världens sista dagar*. Den återges här med tillstånd och rubriken över kapitlet är *Synen från pingstkyrkan i Västerås och Herrens återkomst*:

”I synen studerar jag kyrkan och kan se att stora entrén är vänd mot nuvarande Almelundsgatan och att kyrkans baksida vetter mot Köpingsvägen. Jag ser att kyrkan är murad av rödbrun sten och var fönster och dörrar är placerade. Utanför ser jag bänkar utplacerade efter östra kyrkväggen och träd och buskar på tomten. Jag kunde senare meddela föreståndaren och församlingen vad Herren visat mig. Den nya Pingstkyrkan invigdes senare på den plats och i den arkitektur och i

det material som Herren visat mig.

Synen har en dubbel betydelse. När jag flyttas närmare och står och beskådar den nya Pingstkyrkan så uppfylls jag plötsligt av ångest och vanda. Jag ser nu små grupper av människor samlas utanför kyrkan och på de bänkar jag nyss beskrivit, ser jag en del ungdomar sitta och samtala under djupt allvar. De samlades antal kan knappast överstiga ett 20-tal. Jag ser en sjuttiofemårig man stödd på en käpp samtala med några äldre kvinnor utanför kyrkporten. På bänkarna ser jag förgråtna ungdomar sitta. En ung flicka på cirka arton år, lutar sitt huvud i sina händer och gråter förtvivlat.

Vad jag ser i synen är de kvarlämnade, förtvivlade människor, som kanske inte trott på budskapet om Herrens återkomst, trots att många förkunnat denna sanning. Kanske var det människor i församlingen, som vännerna i Laodikea, som inte levt nära Herren och blivit efter. I synen ser jag denna unga förtvivlade gråtande flicka och jag har aldrig sen dess kunnat utplåna hennes bild från mina näthinnor och i skrivande stund då jag återger denna syn, känner jag en stark önskan att vända mig direkt till dig med tröstens ord och till alla de övriga som samlades utanför kyrkan denna dag.

Till dig som blev lämnad kvar utanför Pingstkyrkan i Västerås: ”Gör dig inget ont! Låt dig inte brytas ner av din djupa förtvivlan. Du är ännu inte övergiven av Gud. Du har ännu en chans att ”tvätta dina kläder och göra dem rena i Lammets blod.” (Upp. 7:14) men kanske din bekännelse kommer att göra dig till en martyr men det

är din och Guds härliga frälsning värd.”

När jag studerat de unga kvinnorna formas en fråga i mitt hjärta. Var är männen som har lämnats kvar och det svar jag får av Herrens Ande är att de är ute i kriget. Av det förstår jag att Herrens återkomst sker under ett krig.

I synen under natten får jag ytterligare ett märkligt budskap. Herren säger till mig: ”Ge akt på träden efter Köpingsvägen och de träd som växer på kyrktomten.” Jag ser då att efter Köpingsvägen framför kyrkans backsida, växer en lång rad träd, en allé. Jag ser att de har en viss höjd och bredd och Herrens Ande säger till mig: ”När träden nått upp till den höjd och bredd du nu ser, så ska denna syn gå i fullbordan och då har Herrens återkomst skett och Bruden, den kristna församlingen i Västerås hämtats.

På morgonen skyndade jag mig ner till Köpingsvägen, för att se hur höga träden var och vilken omkrets stammarna hade. Men till min förvåning och besvikelse fanns det inte ett enda träd planterat utefter hela gatan och jag tänkte att det dröjer länge innan Jesus kommer. Inte ett träd kunde jag finna utefter gatan, där jag sett dem växa i synen. En tid senare, ungefär fem, sex veckor kom jag åter samma väg och till min häpnad och stora glädje fann jag en lastbil från stadens trädgårdar lastad med träd och ett arbetslag som satte ut och planterade träden efter gatan där jag sett dem växa i min syn.

Jag har sedan följt dessa träd. Det såg först ut som om de inte skulle klara sig i den magra jorden och bland bilarnas avgaser. Men de växte och frodades och

när dessa träds kronor nått en viss höjd är den kristna församlingen i Västerås hämtad, mitt i svåra krigstider. Träden vittnar just idag, om det stora underbara som snart ska ske och att Herren är nära. Träden är i dag mycket nära den höjd jag sett i min syn. När träden har nått den höjd och bredd som jag sett, är Jesus här.” Slut citat.

Denna uppenbarelse utgör kapitel 10 i Harknäs bok. Naturligtvis ska alla uppenbarelsen och syner prövas, det är skriftligt. När det gäller Harknäs syn kan tilläggas att han fick den innan kyrkan byggdes, alltså den nya Pingstkyrkan i Västerås. Den invigdes 1975 och den uppfördes på den plats som Harknäs såg att den skulle byggas och byggnaden byggdes precis som han hade sett den i synen.

Med tanke på att denna del har fått sin fulla uppfyllelse, så är det med respekt som vi också borde ta vara på den del av synen som ännu inte gått i uppfyllelse. Varför skulle vi förkasta den senare delen av synen när den första delen har blivit bekräftad vara sann? I Harknäs bok finns ett foto på träden, den allé som han i synen såg fanns utmed Köpingsvägen. Boken innehåller också andra syner och den utgavs 2015.

EFTERORD

Denna bok *När kommer Jesus?* avslutas med en förhoppning att den ska få bli ett redskap för ett uppvaknande över vilken tid vi lever i och att Jesu återkomst kan vara nära förestående. Jag har försökt att ge min syn på hur budskapet om Jesu återkomst kommit i skymundan, vilket varje ärlig betraktare bör kunna hålla med om. I boken har jag även belyst hur själva budskapet om Jesu tillkommelse har förändrats.

Avslutningsvis vill jag framhålla att boken inte är skriven i ett polemiskt syfte, eller för att skapa strid kring bibelordet. Jag menar inte heller att jag har allt ljus i den komplexa fråga som handlar om budskapet om Jesu återkomst; jag har också respekt för att andra uppfattningar finns. Däremot kan jag säga att min målsättning med boken är att vi ska få se en upprättelse av budskapet om Jesu återkomst, som ofta förkunnades förr, och som framträder så ofta i bibelordet. Det är trots allt att det som det handlar om; att vi alla är beredda den stund då uppbrottet från denna värld kommer. Min önskan är att så många som möjligt skulle vara redo att möta Jesus!